

Kiss Csaba

A kaméliás hölgy

Ifj. Alexandre Dumas regénye alapján

Pesti Magyar Színház

2010

Szereposztás

Marguerite Gautier	Györgyi Anna
Armand	Gémes Antos
Duval, az apja	Fillár István
Varville	Horváth Lajos Ottó
Prudence	Kubik Anna
Gaston	Horváth Illés
Doktor	Végh Péter
Nanine	Tóth Éva
Marion	Csernus Mariann
St.Gaudens	Fülöp Zsigmond
Olympe	Ruttkay Laura
Jeanot	Jegercsik Csaba
Bertrand	Pavletits Béla

Látvány	Csanádi Judit
Jelmez	Berzsenyi Krisztina
Zene	Melis László
Koreográfia	Fincza Erika
Dramaturg	Gecsényi Györgyi, Orbán Eszter

Rendező

Kiss Csaba

Próbakezdés 2010. október 13. –

Bemutató 2010. november 25.

1. NYITÁNY

Sötét színpad.

Hatalmas gördülő ágy, bevetetlenül, oldalt gépzongora, elől hideg puncsos állvány bekészített üveggömbbel, melyben rumos lében gyümölcshullák úsznak. Nagy fotel, faltól falig tükör. De mindez nem látszik, mert sötét van.

Színes ruhás, álarcos alak jönnek. Vigyázva, nesztelenül lopakodnak. Kezükben, bot végén ernyős lampion – csak lefele sütő sárgás fénykörük adnak némi fényt.

PRUDENCE	Psz, halkan... nehogy felébresszük, mert vége a mulatságnak
GASTON	Hol vannak a hengerek?
JEANOT	A puncs bekészítve...
OLYMPE	Hol van?
BERTRAND	Gyújtsd be, hadd forrjon!
PRUDENCE	Valaki álljon a bejárathoz, bármikor megjöhet...
ARMAND	Én szívesen odaállok... úgysem ismerem ki magam...
ST GAUDENS	Olympe, hol vagy?
OLYMPE	Psz, ne áruljatok el! (lebújik, St Gaudens keresi)
PRUDENCE	Megvan a zene?
GASTON	Igen... (elindítja, gyorsan lekapja) Nos, ki hova áll?
OLYMPE	(nézi a puncsot) De gyönyörű, mint a vér?
BERTRAND	Nem lehetne megkóstolni?
ST GAUDENS	Hát itt vagy?
OLYMPE	Miért? Keresett?
JEANOT	Mekkora ágy...
BERTRAND	Láthatott egy s mást!
PRUDENCE	Mit fecsegték! Álljatok a helyetekre...
OLYMPE	De hol a helyünk?
GASTON	A zongora mögött... Ne lásson meg egyből!
PRUDENCE	Gyere... (behúzza Gastont a fotel mögé)
ST GAUDENS	Szívesebben bújnék az ágyba
OLYMPE	Hogy ott elaludjon, mi?!
BERTRAND	Nem próbáljuk el?

- JEANOT Valaki nem látta az álarcomat? Elejtettem... (nevetés, keresi, belebotlik Prudence-ékba, akik a fotel mögött falják egymást) Nézzétek csak! Ki van itt! Pszt ide, pszt oda, aztán bebújnak a fotel mögé...
- PRUDENCE Miért, tilos?
- GASTON Mindenki a helyére! Figyelem! Amikor megérkezik, várunk... egy, két, három lépést – és halkan, mint egy madrigált, elkezdjük... annál a résznél, hogy... mindenki felemeli a lampiont, fényárban úszik minden...
- ST GAUDENS A malacságot meg ordítva!
- GASTON Nem! Épp ellenkezőleg! Szinte némán, éppcsak mozog a száj... csak a képzelet tölti ki a hiányt...
- PRUDENCE Jaj, de okos! Megeszlek, te Gaston Rieux! Öreg napjaim boldogsága...
- GASTON Nem vagy te öreg! Csak érett, mint a méz!
- OLYMPE (St Gaudensnak) Mint a dinnye, inkább!
- ARMAND (Izgatottan) Jön... itt van... megjött!
- GASTON Mindenki a helyére! Csend!... Majd én intek... a kezemet figyeljétek!
- OLYMPE De hát sötét van.
- PRUDENCE Ccs! (Gaston-nak) Micsoda egy sötét lány ez!

Fekete köpenyes alak érkezik. Lassan, bizonytalanul belép, szétnéz a sötétben. Az álarcosok halkan énekelni kezdenek. A köpenyes közeledik.

- DOKTOR Van itt valaki? (csend) Ki az?
- PRUDENCE Állj! Álljatok meg! (dal elhal) Mit keres maga itt?
- OLYMPE Ki az?
- GASTON A Doktor... jöjjön ide. Halkan! Bújjon le!
- DOKTOR Maguk kicsodák?!
- PRUDENCE Pszt! Fel akarja ordítani a házat?
- DOKTOR Mit csinálnak itt? Éjjel egy óra van, kérem! És hol van Marguerite?
- BERTRAND Hol, hol? Farsang van doktor...
- JEANOT ... ha nem vette volna észre!

DOKTOR Engem nem érdekel! Hagyják aludni a betegemet!

GASTON De hát itthon sincs!

OLYMPE A fenébe, ez képes elrontani az egész estét...

ST GAUDENS Bízd rám! (odalép az orvoshoz) Ez egy zártkörű soirée, kérem, belépés csak meghívóval és jelmezben!

DOKTOR Én orvos vagyok! Érti? Orvos!

OLYMPE Az nem jelmez! Az foglalkozás!

DOKTOR Kikérem magamnak!

PRUDENCE Pszt! Hallgasson!

BERTRAND Jelmez nélkül nincs belépés!

DOKTOR Én nem szórakozni járok ide. Három hétig vért hányt, akkor bezzeg egy maskarást sem láttam itt. Egy óra múlt, és még nincs ágyban!

JEANOT Hiába ágál! Jelmezbálhoz jelmez kell!

DOKTOR Ne merészelje még egyszer!

OLYMPE Van egy ötletem! (*Prudence fülébe súgja, az tovább, a nevetés körbejár*)

ST GAUDENS Mi az, mi az?

PRUDENCE Adjunk rá egy fehér parókát, és mondjuk, hogy ő a Liszt Ferenc.

JEANOT Tényleg! Kiköpött Liszt! (arcába világít) Nézzétek!

BERTRAND Toljátok ide a zongorát! Hol a paróka? Gyorsan... széket neki!

OLYMPE Meglátja micsoda prima jelmeze lesz!

DOKTOR Ne merészelje! Paraziták! Lelketlen csibészek! (kirohan)

ARMAND (izgalommal) Jön!... Azt hiszem, most tényleg jön!

GASTON Mindenki a helyére! Gyorsan! A kezemet nézzétek! Egy két há... a refrénnél fény... Figyeljete!

2. AZ AUTOMOBIL

Feszülten lapulnak rejtekhelyeiken, lampionos botjaikat szorongatva. Intésre várnak. Gaston az ágy mögött térdel, Prudence-al összefonódva. „Életem legszebb farsangja” – súgja fülébe a nő. Pszt!

És ekkor begördül a színpadra egy nyitott tetejű, fehér automobil. Ilyent élőben még senki sem látott. Lassan körbejár. Mindenki előjön a rejtekéből. A fényszóró végigsöpör rajtuk.

Az automobil szinte nesztelenül kering. Volánjánál Varville. Marguerite feláll, a férfi vállába kapaszkodik, élvezettel nézi barátai arcán a hatást.

BERTRAND A mindenségít! Egy automobil!
 PRUDENCE (Gaston-nak) Ne menj túl közel!
 GASTON Egy valódi, önjáró automobil.
 OLYMPE De gyönyörű, mint egy hajó...
 ST GAUDENS Veszek én neked... (megöleli) Mindent!
 JEANOT Tudtam, hogy létezik... de hogy ilyen!
 MARGUERITE Nyomja meg a dudát, kedves! (*dallamos, öblös kürt*) Még, még! Ne kímélje! És menjünk még egy kört... Gyorsabban, még! Még! Nyomja a dudát!
 PRUDENCE (*szalad a kocs mellett*) Felülhetek?
 MARGUERITE Persze, kapaszkodj!
 PRUDENCE Gaston, segíts!
 GASTON Ugorj! Fogd a kezem... (*mindketten beugranak*)
 JEANOT Én is! Helyet... helyet, állva is lehet, nem?
 BERTRAND Fel, a pótkerékre! Támaszd meg a lábad! Gyere, Armand! Fuss neki!
 VARVILLE Hé, mit csinálnak? Ez nem vurstli!
 MARGUERITE Nyomja a dudát, kedves és hajtson! Gyorsabban! Még!

Nanine bejön egy gyertyával, majdnem elütik, kétségbeesetten menekül.

NANINE Jeszusom... mi ez! Jézus Mária...
 ST GAUDENS (*szalad utánuk*) Én is fel akarok szállni... Segítsenek!
 OLYMPE Én pedig nem rohanok senki után... (*felmászik az ágyba*) Jó nekem itt az ágyban is!
 MARGUERITE (Varville-nak) Vigyázzon! A puncs!

Armand-nak alig sikerül elrántani a lángholó állványt az automobil útjából.

VARVILLE Azonnal szálljanak le! Ez nem játék... Szálljanak le!
 MARGUERITE Gyorsabban! Még!
 OLYMPE Lökjetek meg engem is!

Bertrand és Jeanot megragadják az ágyat, gördíteni kezdik az automobil után. Örült hajsza indul. Olympe feláll az ágyban, hajtja, buzdítja lovagjait.

OLYMPE Még, még! Gyorsabban! Érjük utol őket!

GASTON Zenét! Valaki indítsa el a zongorát!

St. Gaudens zihálva matat a kapcsolónál, a billentyűk mozogni kezdenek, felhangzik a dal. A malac-lagzi. Mindenki visítja, ordítja, lampionok fénye kavarg a levegőben. Marguerite elveszti egyensúlyát, Varville-ra zuhan. Éles fék. Varville vörös fejjel ugrik ki a volán mellől!. Az elzúgó ágy majdnem elüti.

VARVILLE Abbahagynák végre a tombolást?! (St.Gaudens-nak) Kapcsolja ki! (lecsapja a zongora fedelét, kétszer, háromszor, de az tovább harsog, Gaston odaugrik, kikapcsolja. Varville a száguldó ágy elé lép) Kisasszony! Szálljon le, az ágyból!

OLYMPE Ha kitalálja, hogy ki vagyok!

PRUDENCE (súgja) Gyere már le!

VARVILLE Szedje le valaki azt a nőszemélyt!

MARGUERITE (*nevetve belekarol*) De kedvesem, milyen hang ez! Ki sem néztem volna magából...

VARVILLE Határtalanul unom barátai pimaszságait!

OLYMPE (nevet) Miért, ki ez?

PRUDENCE (súgja) Fogd már be! Mit feszíted?

BERTRAND (*bambán, félrészegen*) Nem tudom, soha nem láttam...

JEANOT Valami motoros...

GASTON (*élesen rájuk szól*) Hagyjátok már abba! Észnél vagytok?!

BERTAND (*idétlenül nevet*) Neem... ez az, hogy nem! (Olympe-nak) Te észnél vagy? (tölt neki)

OLYMPE Gyümölcsöt is tégy bele, sokat, édeset...

VARVILLE Egy pillanatig maradjon csendben, kérem!

Varville leveszi az autós sapkát, szemüveget. Az ágyra dobja.

- PRUDENCE *(nagyon alázatosan)* Bocsásson meg, nem tudtuk, hogy Ön is itt lesz... Nem akartunk alkalmatlankodni...
- OLYMPE *(St Gaudensnak)* Úgy suhannék egyet egy ilyen hajóval... úgy suhannék...
- VARVILLE *(próbál úrrá lenni az indulatain)* Marguerite! Arra kérem, küldje el a barátait...
- MARGUERITE De hát farsang van... jó kedve van mindenkinek! *(Bertrandnak)* Töltsön nekünk is...
- VARVILLE Küldje el, vagy én megyek el!

Mindenki döbbsenten áll. Bertrand a punccsal pancsol, dúdolja a malacdalt.

- VARVILLE Csend! Nem képes uralkodni magán? Fényt! Nanine! Gyűjtsa fel a villanyt...

Fényár. Szedett-vedett banda hunyorog a fényben.

- ST-GAUDENS *(megöleli)* Ne bosszankodj, öregem! Nem a mi korosztályunk...
- MARGUERITE *(két pohár forró italt hoz)* Egészségére! Csin! Fogják meg! Boldog farsangot mindenkinek...
- VARVILLE Nem, kedvesem! Úgy látom, nem értett meg! Elküldi őket – most, azonnal, vagy én megyek el... Válasszon!

Csend. Mindenki mozdulatlanul áll. Marguerite nézi Varville-t egy darabig, majd kilép a körből.

- MARGUERITE *(odalép Armand-hoz)* Maga kicsoda? Még soha nem láttam... *(Armand levinné az álarcát, de Marguerite megállítja)* Ne vegye le, nem vagyok kíváncsi... annyi arcot láttam már... *(tovább lép)*
- VARVILLE Nem felelt!
- PRUDENCE *(riadtan)* De hát... itt sem vagyunk! Épp csak felugrottunk... egy percre... *(többiek felé)* Gyerünk, kedveseim... menjünk!
- OLYMPE *(nevet)* Miért? Engem nem ő fizet... ugye, szivi? *(megcsókolja az Öreget)*

PRUDENCE (súgja) Fogd már be! Induljunk... (elindul a kijárat felé, de senki nem megy vele)

Marguerite áll. Varville nézi a nőt egy darabig. Felveszi a szemüvegét. Motoros sapkáját.

MARGUERITE (hangja feszül) Elmegy?

VARVILLE Úgy látom, nem fogalmaztam eléggé világosan...

MARGUERITE De, nagyon is tiszta volt... döntenem kell. Vagy a barátaim vagy maga...

VARVILLE Igen! Pontosan

Csend. Marguerite iszik a puncsból. Csettint is.

PRUDENCE (súgja) Elmegyünk... nem gond... Gyertek... Indulás!

BERTRAND Jó éjszakát...

De nem mozdul senki. A meccsnek még nincs vége. Mindenki vár. Varville a nőt nézi. A puncs lángja sziszeg.

MARGUERITE Ahogy akarja... „Menjetek el!” (Varville felé) Erre gondolt? (barátainak) Mit néztek? Nem hallottátok, menjetek el! Takarodjatok! Menjetek! (kettős játék, hangja egyre keményebb, határozottabb, de a szeme nevet. És ez lassan átragad a többiekre is) Menjetek már! (Senki nem mozdul. Varville-nak) Így képzelte?

VARVILLE Ne játsszon, Marguerite!

MARGUERITE Nem játszom! A kérését próbálom teljesíteni... (rákiált a mosolygó tétovákra) Menjetek már! Hát nem értitek! Bertrand, Olympe! (Bertrand nevetni kezd.) Ez az úr a barátom. Ma este együtt akar lenni velem, kettesben... (A nevetés átragad Olympe-re, majd a többiekre is. Marguerite egyre keményebb) Joga van, nem? Ő fizet itt mindent! Na... menjetek már! Takarodjatok! (egyre jobban élvezik a helyzetet) Mit néztek!? Tűnjetek el!... Menjetek... nem halljátok! Menjetek! (a társaság egyre jobban nevet, eljátsszák,

hogy megijednek Marguerite kiabálásától, röhögésbe fullad az egész)

VARVILLE Elég! Hagyja abba... *(felkapja autós cuccait, beszáll a kocsiba, bevágja az ajtót)* Ezt megkeserüli! Találkozunk még!

Elhajt. Ijedten húzódnak félre az útból.

PRUDENCE *(indulattal)* Megőrültél? Álljon meg! *(szalad a kocsitól)* Gaston, siess... Hívd vissza! Menj utána!, Jeanot... Bertrand, szaladjatok! Évi százezret kidobni az ablakon... eszednél vagy! Hívd vissza! Kérj bocsánatot tőle...

MARGUERITE Elég! Ma este táncolni akarok, mulatni... Lemegyünk a partra... élni akarok, nevetni! Tölts, Gaston, mindenkinek! Igyatok! Nanine, hozd be a fehér ruhámat! Siess!

3. NYÁRFA

MARGUERITE *(odalép Armand-hoz)* Nem bántottam meg, ugye? Szabad? *(felbillenti a maszkot)* De hiszen maga egy jóképű fiú... miért ácsorog itt ilyen anyátlanul?

ARMAND *(nagyon udvariasan)* Bocsásson meg, azt hiszem, még nem volt szerencsénk egymáshoz... Engedje meg, hogy bemutatkozzam: Armand Duval.

MARGUERITE Maga illemtanár?

ARMAND Nem, kérem... *(zavarban)* Mint már említettem, nevem Armand Duval.

MARGUERITE Jézusom, hogy beszél! Maga a holdról jött?

ARMAND Nem kérem. Vidéki vagyok... messze van Párizstól, az igaz... de mégsem a hold...

MARGUERITE Hát ez isteni! Hallottátok?... Ki hozta ezt a fiatalembert?

ARMAND Duvernoy asszonnyal jöttem...

MARGUERITE Az ki?

PRUDENCE Én... ez a nevem

GASTON Téged Duvernoy asszonynak hívnak?

ARMAND Bocsásson meg, kérem, azt hiszem, nem értettem jól a kegyed nevét...

MARGUERITE Persze, mert nem mondtam meg! (hátralép, kicsit meghajol, kezét nyújtja) Alphonsine Duplessis

GASTON Nem igaz!

BERTRAND Nem is így hívják...

JEANOT Hát persze... hogy nem!

ST GAUDENS Gautier... Marguerite Gautier...

JEANOT A menyeyi Margot!

MARGUERITE (Armand-nak) Ez a művésznevem... De az igazi nevem Alphonsine Duplessis... Így születtem. Nem tudtátok? Szólíthat így is, ha akar...

OLYMPE (unja) Armand és Alphonsine.. mindjárt elsírom magam.

PRUDENCE Menjünk, kedveseim! Mindjárt hajnalodik... A parton áll a bál, és mi itt élcelődünk a sötétben!

MARGUERITE Készüljete! Mármint, hogy igyatok... Nanine, segíts, add rám a ruhát. Csupa víz vagyok! (Nanine öltöztetni kezdi, a többiek hátravonulnak a punccsal. Armand nézi a nőt) Szóval vidéki... És mit csinál Párizsban?

ARMAND Dolgozom.

MARGUERITE Ne mondja! Halljátok... dolgozik! Ez hihetetlen! Még soha nem láttam embert, aki dolgozik...

BERTRAND Miért? A családja nem ad pénzt?

ARMAND Ezt hogy érti? Apám éveken át takarékoskodott, hogy nekem és a húgomnak a megfelelő nevelést biztosítsa. Igazán nem lenne méltó, ha továbbra is a segítségére szorulnék...

MARGUERITE Ez a nyelv! Én megeszem magát...

ARMAND Higgye el, maguk legalább olyan különösen beszélnek...

MARGUERITE És hol lakik?

ARMAND Édesanyám hagyatékából vettünk egy kis lakást...

OLYMPE Meghalt a mamája. Végre valami érdekes... *(kivonul)*

ARMAND (Olympe-hoz) Igazán csodálkozom, hogy egy ismeretlen emberről Ön ilyen hangnemben beszél...

MARGUERITE Ne törődjön velük! Szóval saját lakása van. Ez érdekes! Ilyent se hallottam még!

- ARMAND Két kis szoba... mindössze negyvenkét négyzetméter...
- MARGUERITE Nem lenne okosabb bérelni egyet? Olyant vesz ki, amilyent akar, és ha megunja, tovább áll...
- ARMAND Nyolcszáz frankból, kérem, nehezen...
- OLYMPE Annyiból él!? Nekem a virágszámlám nagyobb...
- MARGUERITE Két szoba? Istenem. Az egy cella! És hol tartja a bútorait, a zongoráját, hol alszik, hol fogadja a barátait...
- ARMAND Kicsit szűkös, ez igaz... de nekem elég. Nagyon szeretek ott lakni. Van egy fa az ablakom előtt, egy nyárfa. Az az egy fa van az egész környéken. És pont az én ablakom előtt. Olyan jó hallani, hogy reggel, amikor felébredek, a hűvösben még alig van hangjuk a madaraknak, aztán ahogy erőre kap a nap, az ő hangjuk is megtelik melegséggel, fénnel. És ilyenkor átsüt a nap a fán, és a szoba megtelik táncoló susogó árnyakkal... odahúzom a széket, és órákig tudom nézni, hogy játszik a fény a függönyön... (Armand víziója meg is jelenik a színpadon, hangban is, fényben is – ettől kezdve ez az egyszerű táncoló levélárnyék kíséri Marguerite életigenlő delíriumait.)
- PRUDENCE (epésen) Mint egy festmény
- BERTAND De kár, hogy nem vagyok szegény
- MARGUERITE Mindig ugyanazon jár az eszetek. Pénz, ital, szórakozás! *(hirtelen vált)* Mint ahogy nekem is! Na gyerünk! *(felteszi az álarcot)* Ezt nézzétek meg! Varville utolsó ajándéka... *(megperdül a ruhában)*
- OLYMPE Farsangkor fehérben? Mi vagy te, menyasszony?
- MARGUERITE Mindenki színekben tobzódik, mivel lehet kitűnni?
- PASIK (ordítják) Fehérrel!
- PRUDENCE Én mindjárt elsírom magam! Egy vagyont költöttem erre a rongyra és tessék! Mellette elszürkülök!

4. DELIRIUM

Doktor közeledik a háttérből.

MARGUERITE Maga is itt van, Doktor? (Tölt neki, nevetve) Egészséget! Ez jó kívánság, nem?

DOKTOR Nagyon kérem... hallgasson meg!

MARGUERITE Félek magától, amikor nem kiabál...

DOKTOR Ne menjen most el!

MARGUERITE De hát jól vagyok! Se láz, se köhögés... két napig feküdtem, hogy ma este jól legyek, hogy bírjam...

DOKTOR Nem igaz! Tegnap se volt itthon... tegnap előtt sem...

MARGUERITE Máshol feküdtem... *(nevetve megsimogatja)* Ne haragudjon rám, tudja, mennyire szeretem a hazugságot... fehéríti a fogakat...

DOKTOR Ne menjen el ma este. Nagyon kérem! Elhoztam a felvételeket... megnézi?

MARGUERITE Itt vannak a felvételek?! Gyertek ide! Nézzétek! A tüdőm! A kavernáim! Olyanok, mint a hold kráterei... az én tüdőm!

DOKTOR Sokkal aggasztóbb a helyzet, mint gondoltam... Nézze! Ez a karácsony előtti felvétel. Ezzel a tüdővel még lehet élni, óvatosan, lábujjhegyen, de lehet. Ez pedig a múlt heti felvétel. A vérhányás után. Nézze. Alig van már légző-felület... élő anyag, Ezért kínlódik úgy a szíve, csak nyomja, nyomja a forró, beteg vért! Hallja ezt a vergődő, törött ritmus – ez a maga szíve. E felvétel alapján fél évet sem adok magának. És az utolsó két hónap iszonyú lesz, begörcsölnek a légzőizmok, és maga gyakorlatilag megfullad levegő után kapkodva. Nincs morfium ami enyhét adna. Mert ez nem fájdalom, amit enyhíteni lehetne, hanem fulladás!

Marguerite-ot félelemmel tölti el és lenyűgözi saját testének hangja. Riadtan hallgatja a kapkodó, lihegő szívritmust.

DOKTOR Ne menjen el ma este! Maradjon itthon! Feküdjön le!

MARGUERITE Ma minden férfi ágyba akar dugni... szegény kis test...

Tovább lép, a delírium magába szippantja, fehér ruhája lóg a testén. A világ megszűnik körülötte. Hallgatja a tüdő nehéz süllyedését, a szív szapora vergődését. Egyszer csak furcsa, reszelős hang úszik be a térbe. Mintha nem tartozna a látlelethez. A két fiú összenéz. Lassan tolják előre az ágyat. St Gaudens horkol rajta. Egészségesen, harsányan.

OLYMPE Bújjunk el! Gyorsan, tűnjön el mindenki...
 DOKTOR Marguerite! Kérem, küldje el őket! És feküdjön le!
 MARGUERITE Psz! Halkan... ne rontsa el a játékokat! Most menjen el... (kíséri a kijárat felé) Vigyázok magamra, ne féljen... Meghalnék, ha ma este itthon kéne maradnom... (átöleli, megpuszítja) Ne hagyjon el, Doktor!

Közben mindenki elbújt. St Gaudens felkel, Riadtan, értetlenül néz körül.

ST GAUDENS Olympe... hol vagy? *(feláll, hangja elkeskenyedik)* Hol vagytok? Szóljatok már... Olympe... Van itt valaki!? Szólaljatok már meg. *(szinte sír)* Elmentek... elvitték... most hol keressem?... hova menjek!?... *(ide-oda járkál a színpadon, a gépzongora lassan követi)*

Hirtelen észreveszi a bujkálókat, megőrül Olympe-nak, megölelné, de az kisiklik előle.

OLYMPE Nézzétek! Könnyes a szeme! Öreg szeretóm! Hát még meg is sirat... *(nevet)*
 MARGUERITE De gonosz vagy! *(St. Gaudens-nek)* Ne törődjön vele, George! Jöjjön! Mutassuk meg nekik! Hölgyeim és uraim! Zenét kérek! Zenét... Lehet fogadni is, hogy ki bírja tovább – a budoárok bikája, vagy a mellbeteg örömlány. Tessék, faites vos jeux! Én százat teszek magára!
 ST GAUDENS Én pedig kétszázat! Magára!
 MARGUERITE Egy úr! Tessék, fogadjanak... Kifulladásig, első vérig! Gyerünk!

Fogadnak. Elindul a polka. Mindenki tapsol, veri a ritmust, ordítva, énekelve követik őket. Marguerite egyre nehezebben bírja, a harmadik fordulónál meg kell állnia. Összeszedi

magát és még hevesebben, még nagyobb erővel ropja. Végül levegőért kapkodva kiszédül a táncból, lesodorja a hengereket, keze lecsúszik a zongoráról, ha Nanine nem kapná el, végigzuhanna a földön. Mindenki hátrál, annyira iszonyatos és felkavaró a látvány.

MARGUERITE Levegőt! Levegőt!

5. ARMAND

A nő a lavór fölé hajol. A vizet vörös erek szabdalják. Zihál, görcsösen kapaszkodik Nanine-ba, mint egy fuldokló. Nanine törli a nő arcát, simogatja, ölelésével próbálja életben tartani.

MARGUERITE Add a kezéd... Megfulladok...

NANINE Nem lesz semmi baj... semmi baj... nyugodjon meg... (a roham enyhül, a körbeállók lassan, kíváncsian közelednek)

MARGUERITE Hívd vissza... a Doktort... menj... jöjjön vissza... nagyon kérem!

NANINE Mit néznek! Menjenek el! Menjenek... (veszi a kendőt, kirohan. A barátok zavartan, némán eloldalognak)

MARGUERITE (Nanine-nak, aki már nincs) Hozz egy kis bort... az jót tesz... vöröset... nézd, vércsíkok a vízben... mint a márvány... hozz bort...

Arcán megjelenik a víztükrő tánca. Felnéz. Valaki áll a szoba sötétjében. Armand. Mint egy vízió.

MARGUERITE Maga?

Armand hallgat

MARGUERITE Nem ment el?

Armand nem felel

MARGUERITE Miért néz így?

ARMAND Szeretem.

MARGUERITE *(kínjában nevetni kezd) Soha alkalmasabb pillanatot... (kioldja a ruhát, rángatja, lecsúszik a vállára – mint egy szétcincált rongybaba. Magába roskadva ül.)*

ARMAND Tudtam, hogy beteg... nagyon beteg...

MARGUERITE Fél órája még nem is ismert...

ARMAND Sokszor láttam, amióta Párizsban vagyok... szinte minden héten... többször is... mindig arra gondoltam, mit nem adnék, ha felébreszthetném...

MARGUERITE Miből?

ARMAND Ebből, ahogy él... Amikor egyedül van, mindig szomorúnak, magányosnak látom...

MARGUERITE És szeretne mindig szomorúnak és magányosnak látni? Nem hangzik túl vonzóan...

ARMAND Higgye el, hogy ez az egész... vidámság...

MARGUERITE Ne beszéljünk rólam. Szeretem, ahogy élek. Halálosan szeretem. Nem nevet? Pedig ezt szépen mondtam... (csend)

ARMAND Untatom?... vagy le akar feküdni...

MARGUERITE Mondja még egyszer!

ARMAND Mit?

MARGUERITE Hogy szeret. (csend) Na, mondja már!

Armand hallgat.

MARGUERITE Most megbántódott?

ARMAND Nem. Dehogy... Nem hittem volna, hogy ma este ilyen közelről fogom látni magát... a szemét, az arcát, a haját...

MARGUERITE Egy véres lavór fölött...

ARMAND Miért gúnyolódik?

MARGUERITE Utálok a lihegést, a romantikát.

ARMAND Olyan sokat gondoltam magára az elmúlt hónapok alatt...

MARGUERITE Miféle hónapok, kedvesem! Ne bosszantson! Látott egy szomorú nőt a tömegben, megsajnálta, mindenféle ábrándokat szőtt köré. De ezekhez nekem semmi közöm. Érti? Semmi közöm! Ez nem én vagyok. (Feláll, ott hagyja a hallgató Armand-t) Nanine! Kértem egy pohár bort! Hozod már! (visszatér a fiúhoz) Most mi baja? Remélem nem fog sírva fakadni nekem!?

Armand feláll, elindul az ajtó felé. A nő utána megy.

MARGUERITE Álljon meg! Nem akarom, hogy így menjen el. Jöjjön vissza kérem... És mondja el szépen, hogy miért maradt itt? Mit akart!?

(visszahozza a férfit, a tükörhöz megy) Bocsásson meg, kicsit

rendbe szedem magam addig... jézusom, hogy nézek ki. (visszajön a tükörtől, csend) Nem mond semmit?

ARMAND hallgat

MARGUERITE Csalódott bennem... vagy már ki is ábrándult?

ARMAND Nem.

MARGUERITE Hát...

ARMAND Bocsásson meg! Tapintatlan voltam. Az én érzéseim érdeklik most magát a legkevésbé...

MARGUERITE Maga szerelmet vallott, én meg épp hánytam... de ez semmit sem von le a pillanat szépségéből...

ARMAND Terhére vagyok, azt hiszem... hadd köszönjek el!

MARGUERITE Álljon már meg! Bármit mondok, maga szaladni kezd a kijárat fele... ne gondolja, hogy nem esett jól, amikor azt mondta, hogy szeret... az ilyesmi mindig jólesik az embernek...

ARMAND Annyira közel éreztem magamhoz...

MARGUERITE Kíván?

ARMAND Tessék?

MARGUERITE Azt kérdeztem, hogy kíván engem? Mint férfi...

ARMAND hallgat

MARGUERITE Közönséges voltam? Durva?

ARMAND Igen.

MARGUERITE Ez a mesterségem. Maga szerelmet vallott nekem, én pedig lefordítottam azt a saját nyelvemre...

ARMAND (megragadja a nőt) Nagyon kérem, hagyja ezt abba!

MARGUERITE Most mi lelte!

ARMAND Ez nem igaz! Ez nem maga... Semmi sem igaz ebből az egészből...

Csend. Értetlenül nézik egymást.

MARGUERITE (rosszkedvűen, unottan, ingerülten) Menjen el! Most már elég volt magából! Ne mondjon semmit... Menjen!

Armand elindul.

MARGUERITE A fenébe! Teljesen feldúlta a nyugalmapát. Jöjjön vissza! (*Armand megáll az ajtóban*) Ne keresse magát. Őszintén akarok magával beszélni.

Pár lépést tesz a fiú felé, Armand visszajön.

MARGUERITE Azt mondja, hogy fél éve figyel, követ...

ARMAND Igen.

MARGUERITE Hogy nagyon közel érez magához... (közelebb lép hozzá) Szeretne megcsókolni? Magához szorítani forró, lázas testemet... a magáévá tenni? Szeretné?

ARMAND Nem, nem ezt akarom!

MARGUERITE Akkor hagyjuk. Ne beszéljünk többet róla!

ARMAND Engedje meg, hogy elmondjam, mit érzek.

MARGUERITE Nem vagyok kíváncsi!

ARMAND Azért hívott vissza, hogy őszintén beszéljen velem... Hallgasson meg!

MARGUERITE Nem akarom! Már régóta keresek egy fiatal szeretőt, aki figyel rám, akivel jó együtt lenni. Nem akarok szenvedni – van itt bent baj elég! Nos, akar a szeretőm lenni? A kedvesem?

ARMAND Nem.

MARGUERITE (nevet) Ezt csak hiúságból mondja. Ez nem igaz. De nagyon fogja bánni... (elmegy, majd visszajön, odalép a férjhez, hangot vált, megsimogatja az arcát) Akar a kedvesem lenni... az én titkos kedvesem?

ARMAND nem felel.

MARGUERITE Jöjjön el, amikor színt vált a kaméliám... és a magáé leszek. Egyszer, kétszer... Amíg el nem múlik a szerelem. (megcsókolja) Most menjen el. Aludni akarok.

Armand elindul kifelé.

ARMAND Hogy érti, hogy színt vált a kamélia?
 MARGUERITE (nevet) Gondolkozzék, kedvesem! (odamegy hozzá, gomblyukába tűz egy virágot) Ez a vörös már három napos, kissé fonnyadt szegény... Na, menjen!

Armand elindul.

MARGUERITE (utána szól) Mondja még egyszer! Kérem!
 ARMAND Szeretem.
 MARGUERITE (nevet) Milyen hamisan hangzik. Ez sem igaz, más sem.

Armand visszajön.

ARMAND Miért játszik velem? Folyton kinevet, megaláz. Miért?
 MARGUERITE Három feltételem van. A kapcsolatunkról nem beszél senkinek. Bízni fog bennem, és csak akkor jön, ha hívom... megértette? Nagyon kíván?
 ARMAND Szeretem!
 MARGUERITE Én nem! Nem is fogom. De szívesen eltöltök pár estét magával... csak ne akarjon többet, mint amit adni tudok!

Armand hirtelen megöleli és megcsókolja.

MARGUERITE Ki sem néztem volna... menj! (megfogja) Gyere vissza holnap este... (felnevet) Ma este! Tizenegykor... Ne siess, és ne kés... Pontban tizenegykor!

Armand elindul. Marguerite utána megy.

MARGUERITE Várjon. Ne jöjjön mégse... ne jöjjön ma este! (visszajön, Armand utána) Majd ha üzenek... ha hívom...
 ARMAND De miért?
 MARGUERITE Nem szeretem a rajongókat, félek tőlük! Hónapok óta szeret? Micsoda ostobaság! Fekszik az ágyon a sötétben, a nyárfák árnyékában, rám gondol és szeret. Mert egyszer szomorúnak,

magányosnak látott. Gyűlölöm az efféle szerelmet! Ha hozzám jön, akkor örüljön nekem – ezt akarom! Éljen a szerelme, szorítson magához, vágyjon rám, akarjon engem! (Armand nem bírja tovább, megöleli a nőt, sodródna az ágy felé. Marguerite ellenáll) Nem lehet, most nem szabad... alul, felül dől belőlem a vér, ez még a maga szerelmének is sok lenne! Menjen!

ARMAND És holnap?
 MARGUERITE Majd üzenek...
 ARMAND Hadd jöjjenek el!
 MARGUERITE Megegyeztünk...

Armand elindul az ajtó felé.

MARGUERITE Armand! (odaszalad, megsimítja az arcát) Menj.

Marguerite visszajön az ágyhoz. Nézi a lavór vörös vizét. Arcán táncol a fény. Veszi a kaméliát, morzsolgatja... szeret, nem szeret... hullnak a szirmok a vízbe... az utolsónál elmosolyodik. Nem szeret.

6. KLIENS

Bejön Jeanot, álarcban, kissé spiccesen. Nagyon boldog.

JEANOT Na végre! Már azt hittem, soha nem lesz egyedül.
 MARGUERITE Nem vagyok itthon.
 JEANOT Nyertem a kártyán... sokat! Nézze! *(elővesz egy marék pénzt)* Azt mondják, maga nagyon tud szeretni.
 MARGUERITE Igen... mondják... *(mosolyog, nézi Jeanot-t)*
 JEANOT *(vetkőzni kezd)* Aki megfordult itt, mind visszavágyik... azt mondják... ez az ágy már sok boldog embert látott...
 MARGUERITE Igen... beszélnek...
 JEANOT Mi a titka? Árulja el! Mert valami titka biztos, hogy kell legyen...
 MARGUERITE Szeretem a férfiakat...
 JEANOT Ez jó. Szereti! Nem vetkőzik? *(ő maga közben már alsónadrágban, holmiit szépen összefogva leteszi az ágy végébe)*

MARGUERITE Nem.

JEANOT Annyit fizetik, amennyit senki más... Ezerötszáz, nézze! Nagyon sokat nyertem... Ennyit még senki nem adott, ugye?

MARGUERITE Van egy fiatal barátnőm. Ha gondolja, szólok neki...

JEANOT Nem! Én magát akarom. Egész éjjel ez hajtott. Ezért játszottam... magát akartam megnyerni! És itt van... Mind odaadom! Jöjjön!

MARGUERITE *(odamegy az ágyhoz)* Csalódás lenne, barátom. Magának is, nekem is. Szeretem a férfiakat. Én szerelmes leszek beléjük, arra az egy másfél órára, amit velem töltenek. Odaadom magam, mindenem, a lelkemet is. De csak örömből. Akinek akarom. Én örömlány vagyok, érti? Pénzért? Soha. *(nevet)*

JEANOT De miért... Nem értem... De hát megfizetem!

MARGUERITE Maga kedves fiú, jó fiú, de most nem tudnék magába szeretni... akkor miért vegyem el a pénzt?

JEANOT Hát azért... amiért másoktól... mért rosszabb az enyém, mint másé... nem értem!

MARGUERITE Nem. Ne erőltesse! *(közelebb lép hozzá)* Kérhetek valamit? Engedje meg, hogy felöltöztessenem... Egész életemben vetkőztettem a férfiakat... annyira szeretném egyszer... mint egy feleség... egy anya...

Jeanot hirtelen megragadja a nőt, csókolni, fogdosni, vetkőztetni kezdi. Marguerite nevet, egyre jobban. A férfi dühösen lelöki.

JEANOT Szajha! Nyomorult ribanc!

Felmarkolja a ruháit, összekapkodja a pénzét és kiszalad.

7. NANINE

Nekiütközik a befele igyekvő Nanine-ba. Elvágódik. A ruhák, pénz szanaszét repül. Együtt szedik össze. Nanine hosszan néz utána.

MARGUERITE Neked mióta nincs senkid?

NANINE Napra?

MARGUERITE De komolyan.

NANINE Három és fél éve. De azt az utolsót nem érdemes számolni... csak átfutott rajtam, mint a nyári zápor.

MARGUERITE És nem rossz?

NANINE Ne kérdezzen ilyent! Jöjjön, feküdjön le... (kisimítja az ágyneműt)
Nem is feküdt benne senki, mégis, mint a csatatér...

MARGUERITE Hagyd most az ágyat... És nem hiányzik?

NANINE Micsoda?

MARGUERITE A szerelem.

NANINE Ilyen az élet... van, akit kényeztet, annak ad mindenből ad bőven...
hány csinos, gusztos fiatalember járt itt, a középkorúakból is a jobb féle... néha rajtam is végigfut a szemük, amikor vágytól tüzelve magát keresik ... volt, hogy álmodtam is velük... bocsásson meg!
(elindul)

MARGUERITE Állj meg!

NANINE Ne! Ne kérdezzen többet... nem tartozik ez senkire!

MARGUERITE De én tudni akarom. (megfogja a kezét)

NANINE Mit? (nézik egymást) Hogy milyen érzés egyedül élni itt, ahol szeretnek... Ezt akarja tudni? Ahol minden szó, nesz, reccsenés arról szól, hogy vágy, vágy... törölöm a port, és tudom, melyik csecsebecse melyik éjszakának az emléke!

MARGUERITE Mikor szerettél utoljára?

NANINE Mondtam már!

MARGUERITE De nem úgy... igaziból!

NANINE Hogy érti?

MARGUERITE Szerellemmel.

NANINE Miért! Maga mikor szeretett...

MARGUERITE Én kérdeztem elsőnek... Mondd el!

NANINE (hosszú csend után, zaklatottan) Nem tudom... én... azt hiszem... én azt érzem, hogy... hogy én... már nem is vagyok képes... hogy én már nem is érzek... (sírni kezd)... csak vágyódom, és forgolódom... cipelem ezt a nagy éhes testet... de nem tudok... képtelen vagyok...
(belebújik a dunyhába, zokog)

Marguerite ijedten nézi. Vigasztalná, de a gesztus megáll a levegőben.

8. BRUNO

Prudence jön, felháborodva, mögötte Gaston új ruhában.

PRUDENCE Sirassa csak, kedvesem, sirassa! (Marguerite-hez) Ezt jól megcsináltad! Tele az egész város. Mindenki erről beszél. Akkora a botrány!

GASTON (nevet) Nagy feneket mindennek! Szokás szerint...

PRUDENCE Te mit szólsz bele!? Kérdezett valaki? Nézd meg, máris leetted magad. Csináltatok neked egy gyönyörű ruhát, és első nap leeszed! Nanine, hozz egy kis vizet, hátha kijön így frissiben... (Nanine lehajtott fejjel eloldalog)

GASTON Elegem van! ebből, érted!? Döntsd el végre, mit akarsz: szeretőt vagy gyereket! Egyik pillanatban „mon petit bijou”, a másikban meg letolás! Leeszem, ha akarom, és fel is képelek, ha úgy tetszik! Engem többet nem nevelsz, megértetted?

PRUDENCE Na, álljon meg a menet! Hát mit képzelsz te?

MARGUERITE Elég! Gyerekek...

MARGUERITE Elég! Hagyjátok abba! Mi történt? Rosszul aludtatok, vagy mi?

PRUDENCE Az, hogy eltűnt az éjszakában Olympe-al!

GASTON Mert az öregget terelgettük, hogy bele ne essen a Szajnába...

PRUDENCE Ezt is az öreg szívta ki, mi?

GASTON Nem, az te voltál... csak már szenilis vagy! Írd fel máskor! Csak öreg nőkkel ne kezdjen az ember...

PRUDENCE Öreg a jó édesanyád!

GASTON Két évvel fiatalabb nálad!

Ez már a jóból is sok. Prudence vérig sértődik, leül a fotelbe, rejteni próbálja a könnyeit.

PRUDENCE Hozzám többet be nem teszed a lábad!

Csend.

GASTON Ne haragudj... na, Denci! Elragadott az indulat... hiszen tudod, mennyire szeretlek... kérlek, nem akartalak megbántani...

PRUDENCE Ha tudnád, milyen tüskéket hagysz ilyenkor bennem... De egyszer visszakapod te ezt... mindent visszakapsz...

Marguerite félrehajtja paplant, készül lefeküdni.

MARGUERITE Na jó, menjetek már... nagyon elfáradtam...

PRUDENCE (megtörli a szemét) Helyedben én most nem feküdnék le. Mindenki... (Gaston-ra néz) de mindenki azt beszéli, tele az egész város, hogy a holmi részeg csürhe miatt kirúgtad Varville-t... és százezret, huss ki az ablakon!

MARGUERITE Nem szeretem, ha döntés elé állítanak...

PRUDENCE Hát most megnézheted maga! Vagyonod semmi... az adósságod negyvenezer... harmincnégy éves múltál!

MARGUERITE Harmincnyolc!

PRUDENCE Hiába ironizálsz! Ebből nem fogsz talpraállni, kedvesem! A híred tartott fent eddig is, hogy mindenféle legendákat költöttek körüléd – a kaméliás hölgy – röhögnöm kell... de ezek most lesznek rólad az aranyozást... és ha valaki rákérdez, tényleg, mi is olyan rendkívüli ebben a nőben... figyelj csak meg! Fél év múlva itt fogsz álldogálni lent az utcasarkon!

MARGUERITE Te csak tudod!

PRUDENCE (sértetten) Reggel óta futkosok, az egész várost bejártam, gyűjtöm neked a híreket... És ez a hála! Minden barátodat el fogod veszíteni... Mert gögös vagy! És szívtelen... gyere Gaston! Ne kérsz már, mert nyakon váglak! (indulnak kifelé)

MARGUERITE És mit tanácsolsz?

Prudence megáll. Lassan visszafordul. Hatásra játszik.

PRUDENCE Nem tudom. Őszintén... fogalmam sincs...

GASTON (előveszi a meghívót) Arra gondoltunk, hogy...

PRUDENCE Neked mindenbe bele kell kotyognod! (kikapja a kezéből)

GASTON Bocsáss meg, de ezt én találtam ki...

PRUDENCE Akkor mondd el, tessék! Szervezd meg, hozd össze őket... én leülök ide, és szépen végignézem!

GASTON Nem értem, mi bajod... kibékültünk, nem?

MARGUERITE És Varville mit csinál?

PRUDENCE Semmit... nagyon okosan! Ő az áldozat, ugye? Ül otthon... ki sem mozdult azóta. Elvégzi helyette a többiek... hogy micsoda orgia volt, te magad is részeg voltál, mindenféle ocsmányságot műveltél... mellékesen azt is hozzáteszik, szép halkán, hogy nem húzod már sokáig... Varville is csak száanalomból tart ki melletted...

MARGUERITE Ezt mondják?

PRUDENCE Botrány van, mondom... semmi sem drága!

Csend.

MARGUERITE És mit tanácsolsz?

PRUDENCE (hatásszünet, nagy levegővel) Fölé kell menni! Még nagyobb zúrt kavarni. Tessék, itt a válaszuk...

MARGUERITE Mi ez?

PRUDENCE Egy meghívó ma estére...

MARGUERITE Nekem?

GASTON A német követségre... ma este kilenc órától...

Marguerite kinyitja.

MARGUERITE (elmosolyodik) Von Stackelberg? A kis Bruno... nézd csak...

PRUDENCE Meghalt az apja... Múlt héten, Berlinben. Felszabadult az örökség... És a kis Bruno is...

GASTON Tegnap reggel érkezett... azt mondják, ő lesz a német követ...

MARGUERITE A felesége is itt van?

PRUDENCE Itt... de ha úgy alakul, szívesen elküldi Davosba, azt mondta, valami szanatóriumba...

MARGUERITE (nevetni kezd) Mellbeteg, mi? Istenem, de szánalmas ez az egész... (egyre jobban nevet)

PRUDENCE Föltétlen menj el, azt üzente... látni akar...

9. SZAKITÁS

A háttérben megjelenik Armand. Gaston veszi észre elsőnek.

GASTON Hát te? Mit keresel itt?
 ARMAND (Marguerite-nak) Nem bírtam otthon maradni... a perceket számoltam... az utcát lestem... egész nap rád gondoltam...
 MARGUERITE És eljöttél?
 ARMAND Nem haragszol, ugye? Képtelen voltam egy helyben ülni!
 GASTON A mindenit! Armand! Ki sem néztem volna belőled!
 PRUDENCE Mi van? Nem értem...
 GASTON Nézz rájuk Éjfélkor még azt sem tudta, hogy a világon van! Barátom... Te aztán nem lazálsz!
 PRUDENCE De mikor? Hiszen végig itt voltunk
 MARGUERITE (előre jön) Menjetek el!
 PRUDENCE És a meghívó... mit üzensz?
 MARGUERITE (nem felel)
 PRUDENCE (utána jön) Mi legyen, Marguerite? Mit mondjak? Választ vár...
 MARGUERITE Menjetek már!

Indulnak kifelé.

GASTON (Armand-nak) Nem jössz?
 ARMAND (nem felel)
 PRUDENCE (kifelé menet Gastonnak) Kirúgja Varville-t, és felszedi ezt a vidéki suhancot... Nem hiszem el!
 GASTON Rajtunk röhög mindenki... (kimennek)

Armand nézi a nőt.

ARMAND Haragszol?
 MARGUERITE Nem ebben egyeztünk meg!
 ARMAND Annyira vártam, hogy lássalak!
 MARGUERITE Megegyeztünk, hogy akkor jössz, ha hívlak!

ARMAND Láttam, hogy itt van Prudence ... gondoltam, nem bánod...

MARGUERITE Kértem tőled valamit! És te már az első nap megszeged? Menj el! Nem akarom, hogy itt maradj... hogy még egyszer ide gyere... nem akarom! (élesen, feszülten) Nanine! Gyere, fűzz be! És kísérd ki a fiatalembert...

Nanine hozza a fűzőt, millió madzaggal. Riadtan nézi Armand-t. Leteszi a fűzőt az ágyra.
Armand nem mozdul.

ARMAND (halkan) Bocsáss meg.

MARGUERITE Nem, Armand! Neked másféle nő kell, egy fiatal lány vagy férjes asszony... akinek ajándék a te szerelmed... Neked szerelem kell. De én nem tudok szerelmes lenni... nem is akarok.

ARMAND Marguerite! Soha többé, esküszöm...

MARGUERITE Nem hiszek neked!

ARMAND Várni fogok ... otthon ülök és várom, hogy hívj...

MARGUERITE De nem akarom, nem érted?! Nem kellett volna belém szeress. Olyan szép lett volna... tetszettél nekem... Annyira vártam azt az éjszakát... (hirtelen feláll, kitépi magát Nanine kezei közül) Menj el! Nem akarlak, nem érted?!

NANINE (kifakad) Így nem lehet fűzni! Intézzék el egymással, és akkor hívjon, ha már... (elharapja, kiszalad)

Armand ül az ágyon, szó nélkül. Marguerite odajön hozzá. Megáll mellette.

MARGUERITE Ne szeress... Hallod? A tiéd leszek, ahányszor akarod... soha ilyen szeretőd nem volt... Most menj!

Armand feláll, elindul.

MARGUERITE Armand! (odamegy a tükörhöz) Itt egy kulcs... nem adtam még oda soha senkinek... Soha! De ne használd... Csak amikor hívlak... megígéred?

Armand a nő felé fordul. Tenyerébe veszi az arcát.

MARGUERITE Ne kutass utánam... ne kérdezz!

ARMAND Csak ha hívsz...

Megcsókolná, de Marguerite kisiklik belőle. Kikiált!

MARGUERITE Gyere, Nanine, fejezz be... Elment! (nevetve, Armand-nak) Siess, menj már! Ne hagyj hazugságban... szaladj! (vele szalad egy darabig, hirtelen megállítja) De miért szerettél belém? Mikor!

ARMAND Nem tudom...

MARGUERITE Mert nem is... ugye?

ARMAND Mindig szeretni foglak...

MARGUERITE Mindig? (nevet) Én már csak egy évig élek, de így is túléltem a te szerelmed... Ne mondj semmit! Menj!

Ott hagyja. Armand kimegy.

10. MARION

Nanine áll az ágy mellett. Feszülten, váddal.

MARGUERITE Gyere, fűzz be! Siess! Készülnöm kell!

NANINE Elmegy?

MARGUERITE Visszajött a kis Bruno! Stackelberg... (Nanine fűzni kezdi) Ha háború, hát legyen háború... Húzd meg! Ahogy bírod... Ma szépnek kell lennem... muszáj. (kihúzza magát) Még! Erősebben...

Nanine kezdi elkötni a fűző végeit.

MARGUERITE Most miért hallgatsz?

Csend.

NANINE Mire vár?

MARGUERITE nevet

NANINE Mire tartogatja magát?

MARGUERITE Rizsport is hozz, és krémet, fehérret... a halálomon vagyok, azt beszélnek... akkor sápasztunk.

NANINE Miért menekül? Mitől fél?

MARGUERITE Hogy őszülök, Istenem! Hennát is hozz... a marokkóiból, annak vörösebb a fénye... és készítsd ki a Stackelberg ékszereket! Azt fogom felvenni... Lássuk, ki az erősebb!

NANINE Lefekhetek, amikor elmeleg?

MARGUERITE Emlékszel, Nanine, amikor az öreg Stackelberg, az apja vissza akarta vásárolni őket... a családi ékszereket... merthogy Véreskezű Harald óta a család birtokában vannak... emlékszel?

NANINE Rizsport, hennát, ékszereket. Óhajt még valamit? (indul kifelé)

MARGUERITE Micsoda kígyó vagy te! Egy percig nem hagysz békén!

NANINE Nem értem, mivel ingerlem!

MARGUERITE Ahogy nézel! Ahogy hallgatsz... Ahogy jössz, méz körülöttem!

NANINE Szeretne mást helyettem?

MARGUERITE Nem! Gyere vissza! (Nanine odamegy. Marguerite feláll – könnyed a hangnem, de mély) Nanine... szerinted én... (megáll... csend) ... tudnék szeretni?

NANINE Nem.

MARGUERITE Igen... igazad van... köszönöm...

Hang kintről.

MARION Itt vannak? Akkora ház, elvesz benne az ember...

MARGUERITE Ki az?

MARION A kaméliás hölgy. Elhervadtak a virágai, szépségem, hoztam frisset... nézze! Ide teszem a zongorára? Olyan ez a virág, mint a szerelem... Levegő kell neki, szabadság, tér. Gyönyörködjenek... Addig kell élvezni, amíg nyílnak, olyan gyorsan illannak el... (leül Marguerite mellé) Én, ha egy nap újra szerelmes lennék... ne nevéssen, egyáltalán nem kizárt. Én készen állok... minden reggel, amikor fészülködöm, megnézem magam – Megnézem a magam szemével, valóságosan, illúziók nélkül, és megnézem egy idegen szemével is, hogy van-e rajtam olyan, amit szeretni lehetne... és

minden reggel talállok, hol ezt, hol azt... az embereket is így nézem, hogy ha én lennék az az idegen, az ő arcukon találnék-e... (Nanine bejön a hennás tállal, rizsporos, krémes tégelyekkel) No, de feltartom, bocsásson meg! Látom készül valahova... henna, rizspor... elrendezem a virágokat, és már itt sem vagyok... (Marguerite leteszi a tálat a földre. Letérdel mellé. Arcát bekeni krémmel) Nem bánja, ha nézem, miközben szépítkeznek? Én is szép nő voltam valamikor... a magam idején... nevem is volt... de mostanra csak ennyi maradt: a kaméliás hölgy... maga sem ismer másképp... pedig lassan tíz éve hordom magának... tessék, ezt vegye a kezébe, ha elmegy... még nem nyílt ki egészen, olyanok mintha kis emberfejek lennének... a hervadtakat összeszedhetem? Szeretem a szirmokat... szerencsét hoznak... (indul kifelé, elszórja őket. Nanine kikíséri) Szép nevem volt...

Marguerite lassan önti a hennát a vízbe.

MARGUERITE Oldozz ki! Megfulladok... (rángatja a fűző zsinórait.) Vedd le ezt rólam! Vedd már le! (Nanine a csomókkal küzd. Marguerite leszakítja a meghívó fedelét. Ír.) „Gyere el ma este...” (gondolkozik, kihúzza) „Éjfélkor várlak...” (összegyűri) Nanine!... Menj, szólj Prudence-nak, jöjjön át! Most azonnal... siessen! Hagyd, majd én kifűzöm... Szaladj! Menj már! (Újabb papírt vesz elő, ír) „Legszívesebben én jönnék el hozzád...” (összetépi, mondja, de nem írja.) „Szeretnék adni neked valamit, többet, mint bárkinek”... micsoda melodráma... (írja) „felkavartál, nyugtalanná tettél...” (Kihúzza. Gondolkozik. Letép egy új darabot.) „Szeretlek.” Eh, minek ennyit beszélni róla! Elmegyünk, és kész! Ha szeretjük egymást... ha szeretem... És ha nem, akkor szépen hazajövünk... (lassan összetépi, beleszórja a hennába, nézi a kis úszó fecniket, keresi a szót) Ott úszik... „szeretlek”

11. A NYÁR

Prudence és Nanine jönnek. Meglátják a hennatenger mellett fekvő nőt.

- PRUDENCE (felkiált) Jesszusom, mi történt... Rosszul vagy?!
- NANINE Mi baj? Marguerite!
- PRUDENCE Gyorsan, az ágyat... Nanine, fogd meg a karját... óvatosan... emeljük fel... Mióta fekszel így?
- MARGUERITE (nevetve nézi őket) Nem. Nem... nincs semmi...
- PRUDENCE Jól vagy?
- MARGUERITE Azt hiszem... rájöttem...
- PRUDENCE Mire?
- MARGUERITE Levegő kell neki, szabadság, tér... Egy hely a fák alatt, egy pad... arcunkon a levelek árnyéka... (elmosolyodik) Közel akarom engedni magamhoz, átölelni, egybeolvadni vele... nem félni senkitől, semmitől...
- PRUDENCE Bevette a gyógyszereit? Ez a morfium hatása...
- MARGUERITE Látod... ott úszik a hennatengerben. Leírtam, de még nem merem kimondani...„Szeretlek”.
- PRUDENCE Kit? (Nanine-ra néz) Kit szeret?
- NANINE Azt a fiút... a fiatalembert... Aki itt járt...
- PRUDENCE Duvalt?! Armand Duvalt! – (dühösen feláll) Ezért rángattatok ki az ágyból!? Armand Duval miatt! Elmentek a fenébe! (elindul kifelé, hirtelen visszajön) De mi ez az örület?! Tegnap láttad először... Nem is ismered!
- MARGUERITE Évek óta várom... Itt állt az ajtóban... csak nem mertem beengedni. (felveszi az ujjbegyére az alvadt hennás fecnit) Milyen jó... kimondani is... sze-ret-lek... És közben milyen nevetséges... (nevet, hosszan, élvezettel, magán) Még nem is aludtunk együtt... csak kóstolgatjuk az éjszakát... mert félttem tőle, hívtam és elküldtem... nem engedtem közel... ugye, Nanine, édes Nanine! De nem várok tovább. Ez az én nyaram. Érzem. (feláll) Azt akarom, hogy minden olyan legyen... minden... a ház, a folyó, a pad, a rét... a fák levelei... a domb, az út, a csónak... minden!
- PRUDENCE De miből, Marguerite? Adósságban úszol.

MARGUERITE Nem érdekel.

PRUDENCE Ébredj már fel!

NANINE Az nem kerül olyan sokba, egy kis ház vidéken...

PRUDENCE Párizsból elmenni, az a méregdrága, aranyom! Három hónapig nem keresni semmit! Az sokba kerül. Nagyon sokba! Itt van ez a ma esti fogadás...

NANINE (Marguerite-nak) Összehúzzuk magunkat. Vidéken olcsó minden, tej, vaj, tojás, kis zöldség a kertből... én mindent megfőzök.

PRUDENCE És tojáson lesztek boldogok? De szép, istenem... a szerelem tojásai! Kinek a vállán bőghetek!

MARGUERITE (Prudence-nak) Tizenkétezer kéne...

PRUDENCE Tizenkét? ezer?! Honnan?

MARGUERITE A ház, amit ki szeretnék venni...

PRUDENCE Neked elment a józan eszed! Nem érted, hogy nincs!

MARGUERITE (Nanine-nak) Hozd be a vörös ruhámat! Nem kell henna, nem kell rizspor sem... Eredj!

PRUDENCE Ezt miért tépted össze... (nézi a meghívót)

MARGUERITE Csak havi kétezer, személyzet nélkül, egy kertész, egy kocsis meg egy-két fő van mindössze...

PRUDENCE Ébredj fel, az istenért!

Csend.

MARGUERITE Menj el, Varville-hoz!

PRUDENCE Bocsánat. Nem jól értettem... Kihez?...

MARGUERITE Beszélni szeretnék vele. Ma este tízre jöjjön fel hozzám, nagyon kérem.

PRUDENCE Én oda nem megyek. A környékére sem. Levelet sem viszek! Nem örültem meg!

NANINE (Hozza a ruhát) Felveszi? Milyen ékszereket készítek?

MARGUERITE Semmit...

NANINE Kocsit kér?

MARGUERITE Nem. Itthon vacsorázok. Két személyre teríts.

PRUDENCE Te mindenkit hülyének nézel?! Nyilvánosan megaláztad, elüldözted, a város rajta csámcsog azóta is, most idefüttyented, hogy

vacsorázzon veled, és hozza a pénztárcáját is, mert tojástartóra akarsz menni az új fiúddal? Én nem tudom, Marguerite, hol neveltek téged...

MARGUERITE Vidéki vagyok...

PRUDENCE Na, ebből elég! Tudod, kivel gúnyolódjál?!

MARGUERITE Ne haragudj! (nevetve megöleli) Olyan jó kedvem van! Várj csak... (elővesz egy karperecet) Vidd el neki ezt...

PRUDENCE Ne is álmodj róla! Én nem dobatom ki magam!

MARGUERITE Az első ajándék, amit tőle kaptam... Tessék...

PRUDENCE De hát ez nem is arany!

MARGUERITE Nem akart megsérteni... akkor még azt hitte, tiszta nő vagyok...

PRUDENCE Hogy te mennyire félreismered az embereket, Marguerite... (kimegy)

Nanine felemeli a ruhát, hogy feladja. Marguerite nem néz rá. Feszül közöttük a húr.

NANINE Ne fogadja Varville-t...

MARGUERITE Soha életemben nem azt csináltam, amit akartam.

NANINE Mindig azt csinálta!

MARGUERITE Másoktól függtem!

NANINE Soha nem törődött senkivel! Soha!

MARGUERITE Ez az én nyaram!

NANINE Akkor ne kérdezze a véleményemet! Többet ne kérdezze!

MARGUERITE Kérdeztem?

NANINE nem felel.

MARGUERITE A hosszú asztalt terítsd meg, gyertyával, a muranoi készlettel, hideg vacsora lesz, csibefasirt, sajt, gyümölcs, édes fehér borral... könnyű éjféle vacsora...

12. DOKTOR

Jön a Doktor. Jókedvű, ami nem szokása. A tavasz tenné?

DOKTOR A beteg itthon van ... egyedül van! Ébren van! Mi történt, kedvesem? Nem érzi jól magát?

MARGUERITE Istenien...

DOKTOR No, mindjárt elrontjuk a kedvét! (felveszi a fűzőt) Megtiltottam, hogy ilyen kényszerzubbonyt használjon... Túl nagy árat fizet azért, hogy kicsit domborúbbnak tűnjön a keble.

MARGUERITE (nevet) Túl nagy árat? Mennyire nem ismeri a nőket, Doktor.

DOKTOR A férfiakat sem. Én csak betegekkel foglalkozom... (előveszi a sztetoszkópját) Hideg lesz...

MARGUERITE Doktor. Maga volt szerelmes?

DOKTOR Biológiaiilag?

MARGUERITE Nem, lelkiileg.

DOKTOR Hál'istennek nem... no, sóhajtson egy nagyot! (Nanine-nak) Maga miért sóhajtozik kedvesem? Hogy át vannak ma szellemülve mind!

Hallani a kavernák neszét, a szív tört ritmusát. Ahogy erőlködve hajtja a forró, beteg vért.

MARGUERITE Segítsen, hogy ne legyenek fájdalmaim... mindent betartok...

DOKTOR Ugyan, Marguerite! Felnőtt emberek vagyunk... Ki hiszi ezt el?!

MARGUERITE Csak egy évet! Fájdalom nélkül... Annyira szeretnék még élni...

DOKTOR Nocsak... mióta?

MARGUERITE Segítsen!

DOKTOR Csupán valami régi rokonszenv miatt kezelem magát... mert maga kezelhetetlen... nem orvosi, hanem emberi értelemben...

MARGUERITE Mindent megfogadok! Bízson bennem...

DOKTOR Sok alvás, nyugalom, friss levegő... Látja én is nevetek, amikor kimondom... (összecsukja a sztetoszkópot) Tegnap óta nem romlott olyan sokat... A szíve még bírja!

MARGUERITE Doktor! Ugye volt idő, amikor maga szerelmes volt belém?

DOKTOR Egy napig... minden nőbe... (elmosolyodik) Ezt pedig elviszem. Hogy kísértésbe ne essék! Ne feledje: nyugalom, friss levegő, sok-sok alvás, ... mint a temetőben, nemde?! (fogja a fűzőt, és mint egy derűs strici fütyörészve kiballag. Liszt, La Campanella)

Nanine közben betolja az asztalt. Elrendezi a terítéket.

NANINE Itt van, Armand...

MARGUERITE Hol?

NANINE A lámpán túl... a sötétben...

Elindul Armand felé. A világ kettőjükre szűkül. Nanine árnyéka terít a háttérben.
Marguerite mögé lép. Befogja a szemét.

MARGUERITE Szeretnék egy meglepetést neked...
ARMAND Mi az?
MARGUERITE Nagyon fogsz örülni...
ARMAND De minek?
MARGUERITE Még nem mondhatom meg... Ne kérdezz többet!
ARMAND Milyen szép vagy...
MARGUERITE Menj
MARGUERITE Bízz bennem!
ARMAND Jöjjenek vissza később?
MARGUERITE Majd hívlak?
ARMAND Ma?
MARGUERITE Ne kérdezz? Menj!
ARMAND Vársz valakit?
MARGUERITE megöleli.
ARMAND Bocsáss meg! Annyira nehéz...

A háttérben begördül Varville automobilja. A fényszóró pászmája rávetül az előtérben állókra. Marguerite teste kitakarja az érkezőt. Armand érzi a másik jelenlétét, de nem fordul meg.

MARGUERITE Menj...
ARMAND Marguerite...
MARGUERITE Bízz bennem!

Armand áll. Nem néz hátra. A nő eljön tőle, végig követi tekintetével. Armand nem mozdul. Nanine meggyújtja a gyertyákat gyújtja. Az asztal kész.

MARGUERITE Zárj be mindent. És fekjüdj le.
NANINE Jó éjszakát. (mint egy kivégzés)
Kimegy.

13. VARVILLE

A férfi leveti autós szemüvegét, kesztyűjét.

MARGUERITE Köszönöm, hogy eljött.

VARVILLE Az első emléke tőlem... Visszaadhatom? (felhúzza a nő karjára)

MARGUERITE (Feszült) Kérni szeretnék magától valamit...

VARVILLE Gondoltam.

MARGUERITE Mint barátomtól... (hangja megremeg) És érzem, hogy nem fogok csalódni...

VARVILLE Bennem?

MARGUERITE Abban, hogy barátomként számítok magára...

VARVILLE Értem!

MARGUERITE Foglaljon helyet. (kihúzza neki a széket)

VARVILLE Lenyűgöz, milyen könnyedén átsiklik a kellemetlen helyzeteken. Ezek szerint nem szeretne beszélni a farsang éjszakáról...

MARGUERITE Szabad a poharát?

VARVILLE Legyen minden úgy, ahogy azelőtt volt?

MARGUERITE Nem. Én most a barátságát kérem... csak a barátságát.

VARVILLE (némi hallgatás után) Értem.

MARGUERITE Hideg csibefasírt, sárgadinnye, sajt. Ahogy szereti. Parancsoljon. (Leül Varville-al szemben. Esznek)

VARVILLE Mennyi kell?

MARGUERITE Tizenkétezer.

VARVILLE Az igen! (esznek) Nem kis pénz. Megkérdezhetem, mire?

MARGUERITE Nem mondhatom meg.

VARVILLE Értem. (esznek) És ezért rám áldozza a mai éjszakát?

MARGUERITE Nagyon hálás lennék, ha nem élne vele...

VARVILLE Ezek szerint a barátságot komolyan gondolta? A szó szoros értelmében?

MARGUERITE Tudtam, hogy meg fog érteni.

VARVILLE És ha azt mondanám, hogy sajnálom, Marguerite, ezúttal maga túlment minden határon!

MARGUERITE Hét évig voltam a szeretője, Étienne... ha nem bíznék vakon abban, hogy teljesíti a kérésemet, meg se kérdeztem volna... Nem vagyok jól... ne bántson... ideadja a pénzt, vagy sem?!

Varville nem felel. Csend. Esznek.

VARVILLE Én is szeretnék kérni magától valamit, Marguerite... már jó ideje készülök rá! A szakításunk csak megerősített abban, hogy... (elhallgat)

MARGUERITE Mit szeretne?

VARVILLE Kibéreltem egy házat vidéken... egy tó mellett, távol minden lakott helytől... árnyékos park közepén... mint egy álom... Töltse velem a nyarat! Utazzunk el!... (a nő nevetni kezd – az a kínos, elfojthatatlan, tiltott nevetés)

MARGUERITE Bocsásson meg... (a szalvétába próbálja fojtani)

VARVILLE Az egészségének is jót tenne... közel vannak a hegyek, friss, hűvös a levegő... Olyan nyugalom és csend van ott... Csak mi ketten lennénk... sétálnánk, beszélgetnénk... kérem, Marguerite...

MARGUERITE Ne haragudjon! (kirobban belőle, elfojthatatlanul) Bocsásson meg... ne haragudjon... eszembe jutott valami... esküszöm...

VARVILLE Értem.

Elhallgat. Némán eszik tovább. Marguerite-nak végre sikerül legyűrnie a nevetést. Mereven nézi a csibe-fasírtot. Próbál komoly maradni. Enni.

Armand áll a félhomályban. Mint egy látomás.

GASTON Menj haza, hallod! Mit ácsorogsz itt?

PRUDENCE Ki az? (közelebb lép) Maga?

ARMAND (suttogva) Varville van nála.

GASTON Micsoda álszent alak vagy... Hát miből él, mit gondolsz, idegenvezetésből?! (felrángatja) Na, tűnj el innen, ne leskelődj...

PRUDENCE Hagyd békén! Nem látod, hogy lelke van...

GASTON Dédelgessed csak...

ARMAND Kérdeztem, hogy vár-e valakit?

- PRUDENCE Hallgasson meg! Armand! (lehajol hozzá) Marguerite szereti magát... őszintén...
- ARMAND Azt mondta, bízz bennem...
- PRUDENCE Mert nem akar fájdalmat okozni magának... Szereti magát, de a viszonyuk nem lehet komoly.
- ARMAND és közben tudta, végig tudta, hogy vendéget vár...
- PRUDENCE Fogadja el őt olyannak, amilyen... az élet ajándékának... az ölébe hullt ingyen, minden erőfeszítés nélkül egy szellemes, izgalmas nő, aki mindent tud a szerelemről...
- ARMAND Kijött hozzám... Megölelt... hozzám simult... Bízz bennem, mondta... és közben tudta, hogy hazudik!
- GASTON Rossz hallgatni! Hagyd már abba! Mi jogon kérsz te számon bármit is... mit tettél te érte?! Mit?!
- PRUDENCE Elég! Ne rángasd... megőrltél! (Leszedi róla Gastont) Gondoljon bele, kedvesem, maga 800 franc-t keres havonta, Marguerite pedig tizenötezret költ... Érti? Legyen a kedvese, egy hónapig, kettőig, örüljenek egymásnak, élvezzék az életet...
- ARMAND Még kulcsot is adott... hogy soha, soha senkinek... vársz valakit - kérdeztem... bízz bennem, ezt mondta...
- PRUDENCE (dühösen) Eh! Magán nem segíteni! Hát sirassa, ha ennyi esze van! Gyere, Gaston! (kivonul, visszaszól) Gyere már!
- GASTON Nem hagyhatjuk itt... (felszedi Armand-t) Gyere! Szedd össze magad! Iszunk valamit, addig szépen elmegy a pasas... és tiétek az éjszaka! Csak tréfáltam, na... ne végy mindent a szívedre!

Kimennek. Marguerite tölt Varville-nak.

- MARGUERITE Nem felelt...
- VARVILLE Én sok örömet kaptam magától... sőt, hogy őszinte legyek... (elhallgat)
- MARGUERITE Nem akartam megbántani...
- VARVILLE Szeretem! (Marguerite elkomorodik) Akkor döböntem rá, amikor tavaly ősszel elhagyott... amikor először elhagyott... nem hittem volna, hogy ennyire fog fájni ... és most ugyanezt éreztem... csak sokkal erősebb volt! Semmi nem érdekelt, csak magára gondoltam

egész nap... hogy hol van, mit csinál... nem volt nyugtom, csak maga, csak maga, egész éjszaka, vég nélkül... az őrjöngésig...

MARGUERITE Nem, Varville! Maga nem szeret engem! Csak nem bírja elviselni, hogy elveszítsen...

VARVILLE Az mindegy! Hogy maga miatt szenvedek vagy a hiánya miatt – az mindegy! Szeretem! Bárhogy nevezzük is ezt az érzést! Szeretem! Fáj, amikor nincs velem... hét éve azért fizetem, hogy érezzem a közelségét... hogy lássam! Volt két hónapunk, egyszer réges rég, amikor maga is szeretett... ezt nem bírom elfelejteni! Talán nem is magát szeretem, csak a magához tapadó fájdalmas vagy boldog emlékeimet, képeket, érzéseket, amik már nincsenek... de hiába, ha nincs velem, akkor én kínlódom, vergődök... képtelen vagyok elszakadni magától...

MARGUERITE És mit vár tőlem?

VARVILLE Marguerite... Ha szeretett valamikor... (választ vár, Marguerite hallgat) Segítsen nekem, hogy el tudjak szakadni magától... végleg!

MARGUERITE Hogyan?

VARVILLE Töltse velem a nyarat... engedje meg, hogy a közelében legyek... hogy beteljek magával... hogy elbúcsúzzak... hogy lezárjam magamban ezt a hét évet... Kérem, ne tagadja meg! (csend, vár) Ezt az egy nyarat kérem...

MARGUERITE Nem lehet, Etienne... bocsásson meg! Nem mehetek magával... most nem. Értse meg...

VARVILLE Kénytelen lesz!

MARGUERITE Mit mond?

VARVILLE Velem jön...

MARGUERITE Nem értem...

VARVILLE Felvásároltam minden adósságát, az összes kifizetetlen számlát... (előveszi a papírt, az asztalra teszi)

MARGUERITE Meg akar fojtani?

VARVILLE Választhat...

Marguerite hallgat, visszaül.

MARGUERITE Én nem tudom szeretni magát...

- VARVILLE De tud! Magának ez a pórusaiban van, a sejtjeiben, a lelkében van...
hogy szeressen! És én mindent meg fogok tenni, hogy szeretni
tudjon...
- MARGUERITE Képtelen vagyok...
- VARVILLE Miért?
- MARGUERITE (hidegen) Mert unom! Mérhetetlen unalmat érzek, amikor magát
látom... unom a testét, az érzéseit, a gondolatait... szeretkezés
közben is unom... soha embert ennyire nem untam még... minden
lapos, amit mond, gondol, érez... unom magát, érti, unom, unom,
unom...
- VARVILLE Kár volt ezzel terhelnie a barátságunkat. Így sokkal nehezebb lesz...
Küldje el a karperecet, ha meggondolta magát...

Kimegy. Marguerite nem is néz fel, szinte eszelősen, vég nélkül ismételteti: Unom, unom!
Nanine áll a háttérben, hálóingben.

- NANINE Hívja vissza! Ne engedje elmenni... Bosszút fog állni... hívja vissza!
- MARGUERITE Akkor is elmegyünk... Egy dologgal nem számolt! Itt vannak az
ékszereim, a köveim, bútoraim, lámpáim, ruháim, díszeim, száz meg
száz éjszaka emléke. Eladunk mindent, és elmegyünk...
- NANINE De hát... van itt annyi pénz, annyi érték?
- MARGUERITE Van, mert az enyém! Itt mindenhez az élvezet, a gyönyör bűnös
sejtelve tapad... Meghirdetjük és eladjuk: egy örömlány budoárja...
Tükröm, ágyam, párnáim... Eladó mind! (nevet)

Nanine körülnéz, arcán reménytelenség.

- MARGUERITE (megöleli) Ne csüggedj, Nanine... minden jó lesz!... megszabadulunk
mindentől, és elmegyünk... ahogy megálmodtam... ez a mi nyarunk!
Annyira érzem...

14. DECRESCENDO

Bejön Armand. Részeg. Alig áll a lábán.

ARMAND (gyűlölettel) Nem akarlak látni! Soha többet... a szemembe nézel... „Bízz bennem”... és hazudsz! Hát miből van a lelked... Itt a kulcsod!... annak add, akit fogadsz... (odadobja a nő elé) Soha többet nem akarlak látni...

MARGUERITE bólint, felveszi a kulcsot, hátramegy. A tükör elé teszi.

ARMAND (váddal) Kérdeztem, hogy vársz-e valakit... Vársz valakit? A szemembe néztél... „Bízz bennem”... és közben hazudtál... Bízz bennem?! Hát miből van a te lelked?... Soha többé nem akarlak látni...

MARGUERITE Jó... értettem...

Összeszedi a terítéket. Elfújja a gyertyákat.

ARMAND (bizonytalanul) Hazudtál... a szemembe néztél, és hazudtál... többé nem akarlak látni. (elindul, pár lépés után visszafordul) Megkérdeztem: vársz valakit... „bízz bennem” – mondtad... Bízz bennem! És közben tudtad... hát miből van a te lelked?

MARGURITE Menj el, Armand... talán jobb is így... menj...

Armand csak áll. Sír. Megfogja a nő kezét.

ARMAND (könyörgőn) Mondj valamit... kérlek... Mondd, hogy nem így volt... a szembe néztél... azt mondtad, hogy bízz bennem... kérdeztem... hogy vársz valakit... bízz bennem, Armand... mondtad... a szemembe néztél... vársz valakit... kérdeztem...

MARGUERITE (nem bírja tovább) Neked akartam meglepetést... hát nem érted! Te bolond!... Hát nem érted!? Miattad volt az egész... (rázza, görcsösen öleli, szorítja) Te bolond... te hülye, gyanakvó bolond!

Sötét

Második felvonás

1. KAKAS

Fényes, üres színpadon fehér ketrec. Egy szoba. Benne alacsony, szinte négyzetes dupla ágy. A takaró alatt egy alvó pár körvonala. Mögöttük hatalmas fehér függönyt lenget, dagaszt a szél. Elől napszítta függőkosárban Prudence ül. Feszült, ideges. Nanine érkezik.

PRUDENCE Több kávét nem kérek! (odaadja Nanine-nak a csészét.) Igazán felébreszthetné már őket... Mindjárt dél van! Fél tíz óta itt ülök!

NANINE Úgy örülök, amikor ilyen sokáig alszik. Friss levegő, csend, nyugalom... ezt ajánlotta a Doktor.

Kintről közeledő, hangosodó kiáltás. Berobog Armand egy öreg biciklin, a rúdon ül Marguerite, ölében kosár. Sikítva, nevetve kapaszkodik Armand nyakába. Elzúgnak Nanine mellett, szinte elesnek, nyaktörő kör a színpadon. Hajuk nedves, mindketten mezítláb. Leugranak. Prudence behúzódik a kosár mélyére.

MARGUERITE Nézd, mit hoztunk, Nanine! Ezt nézd meg!

Armand óvatosan leteszi a kosarat a földre.

NANINE Merre jártak? Csuromvíz a hajuk...

MARGUERITE A folyónál voltunk... (Armandnak) Nyisd ki, szépen, lassan...

NANINE De hogy? Se törölköző, se úszóruha...

MARGUERITE Nem jár arrafelé senki...

NANINE Az istenért, Marguerite! Fényes nappal?

ARMAND Ezt nézze meg, Nanine! Óvatosan... nehogy megjessze!

Nanine közeledik a kosárhoz.

PRUDENCE (magában) Három órája ülök itt, mint egy nádirigó! Hogy végre felébredni méltóztassanak! És ők itthon sincsenek!

A kosárból kijön egy fiatal, fehér kakas.

NANINE Mi ez?
 ARMAND Az ebéd...
 MARGUERITE Azt mondtad, nincs semmi a háznál... hát hoztunk!
 NANINE De honnan? Miből?
 MARGUERITE Jaj, ne rontsd el a kedvem! Van és kész! (lekapcsolja a fülbevalót)
 Tessék, a másik megmaradt... vigyázz rá!
 NANINE A zafírt! Egy kakasért... Az istenért, Marguerite!
 MARGUERITE (játékosan befogja Nanine száját) Nézd, milyen gyönyörű! Nanine!
 Hogy jár, néz!
 ARMAND (tereli) Nem akar visszamenni... menj vissza... hess!
 NANINE Vigyázzon, nehogy megjessze! Repülni is tud...
 ARMAND Vonjátok el a figyelmét! (veszi a lepedőt) Én majd hátulról
 elkapom. Lassan, kerítsük be! Csináljatok úgy, mint a tyúkok...
 MARGUERITE Ki.. kiki... kikki... szép kakas... nem fél... kot... kot..
 NANINE Krá... krá... kráááá... ne félj... nem bántunk...

Egyre szűkülő körben köröznek körülötte, a kakas kitör, újra bekerítik, kezdődik a hajsza előlről. Mint a gyerekek.

PRUDENCE (a kosárban) Én mindjárt felrobbanok. A fél hármás vonatot sem
 érem el! Egész nap zötykölődni, reggeltől estig, ebben a
 melegben... ők meg itt szórakoznak... nem barátság ez, hanem
 rabszolgaság...

Armand-nak sikerül elkapnia a kakast, leszorítja a lepedővel, óvatosan kihámozza belőle. Nem túl járatos az ilyesmiben.

MARGUERITE Fogd jó erősen! Ki ne szabaduljon...
 ARMAND Tessék, Nanine! Vigye innen... siessen!
 MARGUERITE Gyors lángon, könnyű bundában, ropogósra! Iszonyúan éhes
 vagyok! (beugrik az ágyba)

Nanine kiszalad, de kakas nélkül.

ARMAND Hé, Nanine... ez itt maradt!

Marguerite nevetve behúzza az ágyba. Nagyon élvezi a helyzetet. Öleli Armand próbál kimászni hóna alatt a kakassal.

MARGUERITE Gyere! Hatalmasat eszünk, utána alszunk egyet, s újra lemegyünk a folyóhoz. Olyan jó veled! (megcsókolja) Egyetlenem, boldogságom...

ARMAND Vigyázz! Összenyomjuk!

Érkezik Nanine tállal és kisbaltával.

NANINE Tessék! (nyújtja a baltát) Ötödik hete nem kapok egy vasat sem! Szavam sem volt, igaz? De a kakast tisztelettel átengedem az úrnak!

MARGUERITE (nevetve Armand-nak) Siess! Annyira éhes vagyok...

ARMAND Legalább segítsetek lefogni!

NANINE Nem kell ahhoz két ember, kedvesem. Szépen balkézzel összefogja a két szárnyát, rátérdel... és nyissz!

MARGUERITE (Armand-nak nevetve) Ne nézz így! Menj már...

Armand hóna alatt a kakassal elindul hátrafelé.

NANINE (halkan) Itt van Prudence. Reggel óta várja!

Prudence kihajol a függőkosárból.

PRUDENCE Rossz híreim vannak, Marguerite! Tessék, nézd meg! (egy papírt nyújt felé)

MARGUERITE Ne haragudj... elfejtettem, hogy ma jössz...

Közben Nanine felemeli a takarót, két kitömött hálóing van alatta.

NANINE Ezt nekem találták ki?

MARGUERITE Hogy ne aggódj... (nevetve) Armand ötlete volt!
 PRUDENCE Figyelsz rám, Marguerite!
 MARGUERITE Olyan furcsa érzés, Prudence! Én még soha nem voltam így...
 Mintha nem is az én életem lenne... boldog vagyok... azt hiszem...
 Ne neved. Boldog... (nevet)

Éles kárálás, kétségbeesett szárnycsapkodás a háttérben. Tompa dobbanás. Csend.

PRUDENCE Meg se nézed?

Marguerite forgatja a listát, de nem látja. Armand érkezik, inge csupa vér.

ARMAND Ez a kis madár... hogy küzdött az életéért! Nézd, meg hogy nézek
 ki...
 MARGUERITE Eredj, fürödj le! Nanine csinál egy jó vizet.
 ARMAND Kivel beszéltél? (előrejön, meglátja Prudence-t) Maga az? Mikor
 érkezett?
 PRUDENCE Az imént... egy perce sincs...

Nanine közben hátrament a kakasért.

NANINE Ezt jól lemészárolta... hogy fogom kirántani?
 ARMAND Örülök, hogy élek!
 MARGUERITE Menj, fürödj le! (utánaszalad, megcsókolja, nem tud betelni vele)
 Mindjárt jövök én is...
 PRUDENCE Nekem erre nincs időm, Marguerite! Meghallgatsz végre!? Tessék!
 Nézd meg! Senki nem vállalja... szívják a fogukat, nyár van, rossz
 ízű, zavaros dolog... küldözgetnek körbe, körbe...
 MARGUERITE Mennyi!?
 PRUDENCE Nyolcezer háromszáz! Árverés nélkül...
 MARGUERITE (döbbenten) Micsoda?
 PRUDENCE Az egész! Bútorok, festmények, ékszerek, szobrok, ruhák, minden.
 Nyolcezer háromszáz, egyben. Alku nincs. Ha nem tetszik, tartsd
 meg! - azt mondták.
 MARGUERITE De hát ezt legalább negyvenet ér! Legalább negyvenet!

PRUDENCE Annyit ér, amennyit adnak érte! Látod, megmondtam én! Kértelek, figyelmeztettelek...

MARGUERITE Jó, jó... hagyd ez!

PRUDENCE (rákiált) Ébredj fel végre! A kezükben vagy! Mindenedből kiforgatnak! Erre építenek, összejátszanak! Egyik megy a másik alá... kétezerrel, ötezerrel Ez rablás! Mondtam! Színtiszta rablás!

MARGUERITE Ssz, jön!

PRUDENCE Miért nem mondd meg neki!? Így még büntudata sem lesz, amikor elhagy...

Armand jön egy törülközővel.

ARMAND Mit csináltok itt?

PRUDENCE Értelmesen beszélgetünk...

ARMAND Miről?

MARGUERITE Jövök mindjárt.

ARMAND (odaadja a törülközőt) Nedves a hajad... meg ne fázz! (törli a haját, megöleli)

PRUDENCE Nézni sem bírom! (elővesz egy levelet) Ez a magáé... a lakásomra hozták...

MARGUERITE Kitől?

PRUDENCE Nincs feladó.

MARGUERITE Mutasd (kiveszi a kezéből)

PRUDENCE Hagyd, neki is lehetnek titkai... (odaadja Armand-nak)

MARGUERITE Bontsd már ki...

ARMAND (feszülten) Mikor jött?

PRUDENCE Tegnap estefelé... nem voltam otthon...

Armand indul kifelé. Marguerite utána szalad.

MARGUERITE Armand... Majd hívjál...

ARMAND (értetlenül) Mikor?

MARGUERITE (nevet) Ha kész a víz... (visszajön Prudence-hoz) Állandóan ez a dal jár a fejemben... egy lány szokta énekelni a folyónál... (dúdolja)

PRUDENCE Mondhatok valamit? De nem haragszol meg...

MARGUERITE Nem, dehogy is... (dúdol)

PRUDENCE Ez nem szerelem, édesem! Ismerem én jól ezt az érzést... Ez kapaszkodás... utolsó kétségbeesett kapaszkodás... valamibe, ami nincs... ami már elmúlt! Te nem vagy szerelmes, csak belelovalod, hergeled magad...

MARGUERITE (nevet rajta) Boldog vagyok...

PRUDENCE Hazudsz! Magadnak is! Neki is! A rajongás! Az fogott meg téged: Hogy beléd szeretett! Fiatalabb nálad és szeret téged! Más értéke nincs ennek a fiúnak, se humora, se pénze... Ennyi...

MARGUERITE Nem ismered...

PRUDENCE Húsz éve vagyok a barátod, minden rezzenésedet ismerem... Elfogott a vágy, hogy még egyszer az életben... Tisztán, szabadon... Elbújva a világ elől... egymás karjaiban...

MARGUERITE Meg fogok gyógyulni... úgy érzem... szinte alig fáj már... (hirtelen)
Képzeld, gyereket is akar!

PRUDENCE És te elhiszed?

MARGUERITE Milyen gonosz vagy! (nehéz csend, mindketten hallgatnak) Mi bajod, Prudence? (nem felel) Engedj magad mellé!

PRUDENCE Leszakad...

MARGUERITE Dehogy szakad... egész nap itt lógunk Armand-nal! Engedj már!

PRUDENCE Hallgass meg, Marguerite! Ez öngyilkosság...

MARGUERITE No, megállj! Kiszedlek én... (forgatni kezdi a függőkosarat, Prudence sikít)

PRUDENCE Ne, Marguerite! Szédülök... Eressz el! (dühösen kiugrik) Tessék, legyen a tiéd! (szinte sír)

MARGUERITE Mi történt? Prudence...

PRUDENCE Semmi... nem érdekes...

MARGUERITE Mi baj?

PRUDENCE Meleg van... az!

MARGUERITE Gaston?

PRUDENCE (szemét törli, bólint)

MARGUERITE Mikor?

PRUDENCE Tegnap este...

MARGUERITE Biztos?

PRUDENCE Virágot is hozott... sokat... egy egész kosárral... (sírva fakad) És épp nyáron, a legnagyobb hőségben... ha tudnád milyen egyedül van az ember abban a nagy meleg ágyban... Aludni sem bírok! (visszaül a kosárba) Én voltam a hülye, hogy hittem neki! És mennyit költöttem rá... mert szerettem. Érted, szerettem! Igazán...

Nanine jön, kék-fehér csíkos könnyű lenvászon fürdőlepedőt hoz.

NANINE Egy türelmetlen úr várja a kádban. Jöjjön, kihűl a víz... (kibontja a lepedőt) Nézze, milyen illata van... Attól, hogy napon szárad! (észreveszi Prudence-t) Jaj, bocsánat! Azt hittem, egyedül van... bocsássanak meg! (nevetve kimegy)

PRUDENCE Kígyó! (feláll, megtörli a szemét) No, mindegy! Sírásból nem élünk meg!

Marguerite lassan feláll. A listát gyűri, morzsolgatja. Nehezek a szavak.

MARGUERITE Rendben van, mondd meg nekik. Nyolcezer-háromszáz! Egyben. Alku nélkül...

PRUDENCE Aludj rá egyet... Kérlek! Ne kapkodd el! Ebből még ezt a házat sem tudod kifizetni!

MARGUERITE Nyolcat hozz el nekem, háromszáz a tied... menj!

PRUDENCE (elindul, megáll, visszajön) Marguerite...

MARGUERITE (rákiált) Nem! Nem gondolom meg... Menj már!

2. LEVÉL

Marguerite áll az ágy előtt. Távolról behallatszik a lány éneke, nyugtalanul, szorongatón. Marguerite lassan kigombolja az ingét, kilép a szoknyából. Ül az ágyon, meztelenül. Nézi magát, kezét, karját, combját, mellét. Elsötétül a szoba, mint amikor felhő vonul a nap elé. Marguerite megborzong.

ARMAND Miért ülsz így?

MARGUERITE Szeretlek.

ARMAND Mondd még egyszer!

MARGUERITE (hallgat)

ARMAND Rád teríthetem? Megfázol...

MARGUERITE (inti, hogy nem kell)

ARMAND Marguerite... Miről beszéltetek? Légy őszinte hozzám! Nagyon kérek.

MARGUERITE Nem szeretném megmondani.

ARMAND Értem... (hallgatnak)

MARGUERITE Tudom, hogy bánt téged... De nem akarok erről beszélni. Egy-két hét és végleg lezárul. Ne kérdezz többet... kérek!

ARMAND (belevág) Tizenkétezret vettél kölcsön erre a nyárra! Harmincezerrel tartozol Varville-nak!

MARGUERITE (ijedten) Ne, Armand! Kérek! Ne!

ARMAND Jövő hónap elején Varville megkapja a pénzét. Nem akarom, hogy tartozz neki! Senkinek...

MARGUERITE Miről beszélsz?! Az istenért! Mi ez!

ARMAND Nem akartam megmondani, de nem bírom tovább. Titkolózunk, bujkálunk, hazudozunk egymásnak... Én nem akarok így élni! Jelzalogot vettem fel a lakásra...

MARGUERITE Nem engedem!

ARMAND Mindent vissza fogok fizetni, Marguerite... mindent!

MARGUERITE Armand! Ez az én életem... engedd, hogy megszabaduljak tőle...

Csend. Hallgatnak.

MARGUERITE Nem titkolózom Nem rejtegetek előled semmit..., csak nem akarom, hogy közöd legyen hozzá... Neked tisztának kell maradnod... tudom, hogy rosszul esik... de nincs más választásom!

ARMAND Hallgass meg!

MARGUERITE (odasimul a férfihez) Ölelj meg! Szoríts magadhoz!

ARMAND Soha nem hallgatsz meg!

MARGUERITE Miért szeretsz engem... miért? Öreg vagyok, beteg... tele félelemmel... Miért szeretsz?

ARMAND Nem tudom! Ne kérdezz ilyent... édesem!

MARGUERITE Reggel, amikor felébredek, te még alszol, nézlek... olyan gyönyörű a fejed a párnán... ahogy fekszel... És arra gondolok, hogy egyszer, egy nap majd te fogsz elsőként felébredni... (nevetni kezd) rám nézel... aztán szép csendben felöltözöl, és elmész...

ARMAND De bolond vagy! Istenem...

MARGUERITE Ugye, nem hagysz el?

Nanine érkezik egy sötét meg egy világos öltönnyel. Fehér inggel.

NANINE Kicsit át is vasaltam. Melyiket veszi fel?

Armand kiveszi a kezéből a sötétet.

NANINE Biciklivel, ebben a hőségben ... Bele fog izzadni.

ARMAND Hajtsa össze, felkötöm a csomagtartóra...

MARGUERITE Hová készülsz?

ARMAND Megérkezett apám... azt írta, hogy ma délután meglátogat...

MARGUERITE Idejön?

ARMAND Nem, a lakásomra... (feszülten) Szerencse, hogy még időben megkaptam a levelét. Akkora utat megtesz, és én otthon sem vagyok!

Marguerite kezébe veszi az inget, a sötét pantallót. Elmosolyodik.

MARGUERITE Megengeded?

Armand belelép a nadrágba, a nő ráadja az inget, begombolja.

ARMAND Nyolc hónapja nem láttam őket. A húgom még kislány volt, amikor eljöttem... már gyönyörű nő lehet...

Marguerite nézi a levelet. Armand fésülködik. Gonddal.

MARGUERITE Erős, szálkás írása van... (kinyitja a levelet) Tud rólam?

ARMAND A húgom tud... (kis szünet) Akkor gondolom ő is...

MARGUERITE Tudja, hogy ki vagyok?

ARMAND A húgom?

MARGUERITE Bárki... (egyre nehezebben viseli Armand zavarát)

ARMAND Nem... tizenhét éves... korai még...

MARGUERITE Nem hívod meg az apádat, ide? Hozzánk...

ARMAND De... csak előtte el akarok mondani neki mindent...

MARGUERITE Felkészíted?

ARMAND Nem, dehogyan...

MARGUERITE (bemutatkozik) Marguerite Gautier, Párizs néhai első kurtizánja...
Örvendek.

ARMAND Ne viccelődj ezzel, kérlek! Apám vidéki, más világból jön.

MARGUERITE Igen, tudom. Egy hím, egy nőstény életfogytiglan, mint a vadkacsáknál. (előrejön a függőkosárhoz)

ARMAND Meg fogja érteni. Szeret engem...

Felköti a biciklire a becsomagolt zakót.

MARGUERITE Megvárjalak a vacsorával? Kakas lesz...

ARMAND Sietek... Estére visszajövök. (felül a biciklire) Mindenképp!

MARGUERITE (beül a függőkosárba) Hajts meg búcsúzóul, kérlek!

Armand visszakanyarodik, fél kézzel meglöki. Elszámítja magát, a visszalendülő kosár telibe találja, biciklistől eldől.

MARGUERITE (nevetve) Nem méész inkább vonattal?

ARMAND Adok én neked gúnyolódást!

Megfogja a kosarat, és kilendíti, ahogy tudja. Nevetés, sikítozás. Armand felszáll a biciklire és elhajt. A nő vadul leng a kosárral. Fél, de hajtja magát, és sikít közben. Félelemboldogság.

3. DUVAL

A háttérből egy zárt, sötét ruhás férfi közeledik. Átjön a szobán, nézi a dúlt ágyat, a földön heverő, szanaszét dobált ruhákat. Odamegy a függőkosárhoz. Megállítja. Marguerite

ijedten száll ki belőle. Összehúzza magán a fürdőlepedőt. Ötvenes, zárt arcú férfi áll vele szemben.

DUVAL Duval vagyok.

MARGUERITE Armand édesapja? (a férfi hallgat) Épp most ment el...

DUVAL Tudom. Én magával akarok beszélni. Elfordulok. Vegyen fel valamit... Bár ez magánál nyilván nem követelmény...

MARGUERITE Kérem, fontolja meg, mit mond! Én nő vagyok, és itthon vagyok.

Duvalt meglepi a tiszta, önérzetes hang. Nem erre számított.

MARGUERITE Azt mondta, beszélni akar velem.

DUVAL Látni akartam, kivel él a fiam...

MARGUERITE Tessék... Kérdezzen...

DUVAL Tudom, hogy ki maga. Tegnap elmentem a házhoz, ahol lakik. Elegáns, drága környék. A legdrágább. Vajon miből telik erre az életre a fiamnak? Havi nyolcszázból?! Ugyan! Nyilván pénzt fogad el... Azt a pénzt, amit maga más férfiaktól kap! A szolgálataiért. (Keményen.) Ilyen mélyre még senki nem aljasodott a mi családukban!

MARGUERITE (uralkodik magán, nem felel)

DUVAL Nem mond semmit?

MARGUERITE Szakítottam azzal az étellel! Amióta Armand-t ismerem...

DUVAL Ne haragudjon, de nem vagyok kíváncsi az átváltozására. Ugyanis nem hiszek benne!

MARGUERITE Miben hisz?

DUVAL (elővesz egy pakk levelet) Tessék! A lakásán találtam őket. Itt van mind, felbontatlanul. Amióta magát megismerte, egy levelemre se válaszolt. Meg is halhattunk volna anélkül, hogy tudomást szerezzen róla!

MARGUERITE (halkan) Armand... Próbálja megérteni őt...

DUVAL Az a mód, ahogy magával összeköltözött... titokban, lopva, a hátunk mögött! Ez nem az én fiam!

MARGUERITE Várta, hogy találkozzanak... hogy majd személyesen...

DUVAL Nem mert nyíltan kiállni, a szemembe nézni... Mert félt! Ő, akinek soha nem volt titka előttem... most bujkál, titkolózik, fél! És miért? Hogy egy mások által levetett nővel... (elhallgat)

Marguerite elfordul. Próbálja elfojtani a torkát feszítő köhögést.

DUVAL Rosszul van?

MARGUERITE Nem... folytassa...

DUVAL Bocsásson meg... Elragadtattam magam...

MARGUERITE Mit kíván tőlem?

DUVAL Ennek a viszonyoknak nincs értelme... nincs jövője! Engedje el a fiamat... Kérem...

MARGUERITE (hallgat) Szeretem...

DUVAL Maga? Ugyan mit szeret rajta... zárkózott, álmatag fiú, mint az anyja... törékeny idegzettel

Marguerite nem felel. Duval nézi a nőt.

DUVAL Hány éves?

MARGUERITE 38.

DUVAL És most jött el a mindent elsöprő szerelem... az én fiam képében...

MARGUERITE Beteg vagyok, lehet... hogy... csak egy... másfél év az életem...

DUVAL Azt mondja, szereti... (nézi a nőt) És azért az egy évért képes lenne feláldozni őt! Alig tudtunk lelket verni bele... amikor az anyja meghalt... Most magát kísérgesse a sírba?

MARGUERITE Meg fogok gyógyulni... az orvos azt mondta... ha vigyázok magamra...

DUVAL Meghal, meggyógyul, mikor hogy! És azt kívánja, hogy higgyek magának?!

Csend. Mindketten hallgatnak.

MARGUERITE Azt hiszem, nem fogjuk megérteni egymást! Jobb, ha most elmegy... (kitér az apa elől, újabb roham közelit)

DUVAL Marguerite...

MARGUERITE Miért engem gyötör? Próbálkozzék nála... Győzze meg őt!

DUVAL Nem lehet. Armand meggyűlölné... és szüksége van még rám

MARGUERITE Erre is gondolt... Mindenre...

DUVAL Nekem magával kell egyezségre jutnom...

MARGUERITE A háta mögött, titokban... Párizsba csalja egy levéllel, maga meg idejön... Egy ilyen tisztességes, egyenes ember...

DUVAL (megragadja) Elég! Hogy jön maga ehhez...

MARGUERITE Maga nem szereti a fiát! Nem tudja, mit gondol, mit érez... nem is kíváncsi rá! Armand szerelmes belém... érti!? Halálosan szerelmes... Gyereket akar...

DUVAL Magától?

Megkapaszkodik a kosárban, alig bírja tartani magát. Duval nézi a légszomjjal küszködő, vergődő nőt.

DUVAL Adjon neki egy lehetőséget...

MARGUERITE Nem... nem lehet...

DUVAL Próbálja meg... Marguerite...

MARGUERITE Hiába... Nem fog elhagyni...

DUVAL Mondja, hogy nem szereti már!

MARGUERITE Nem hiszi el.

DUVAL Utazzon el egy időre! Hagyja itt!

MARGUERITE Utánam jön. Addig keres, míg megtalál.

DUVAL Ha valóban szereti... Marguerite... kérem...

A roham erősödik, a szív tört ritmusa, a kavernák nesze.

MARGUERITE Nanine... kísérd ki az urat!

De Nanine nem jön. Duval áll, nézi a deliriummal küzdő nőt.

DUVAL Ne árulja el neki... Hogy itt jártam! Megígéri?

MARGUERITE (nem felel)

DUVAL Ne áruljon el!

Kimegy.

4. MARION

Marguerite lassan összegörnyed, megtámaszkodik a földön. Alig kap levegőt. Görcsösen szorítja magán a lepedőt. A függönyön a delírium foltjai, párzó kavernák.

Bejön a kaméliás hölgy.

MARION Jól elbújt előlem, kedvesem. Senki nem tud magáról... nincs - azt mondták. (közelebb jön) Megismer, ugye? A kaméliás hölgy... hoztam virágot magának. (elővesz a táskájából egy vörös csokrot) Ide is szórok... magára, szerencsét hoz. Egy csomó szírom mindig lehull a táskámba... (a csokrot leteszi az ágyra) Szívesen járok errefelé. Ismerős a környék... Volt egy kisfiam... olyan érdekes neve volt. Jácint. Azt ember azt hinné, leánynév... pedig fiú. Mindössze két évet élt. És mégis, az a két év értelmet adott egész életemnek. Ha ő nem lett volna, azt érezném, hogy nem is éltem. Pedig alig egy-két emlék maradt róla... Akkor sem voltam vele, amikor meghalt... (feláll) Itt nyugszik, nem messze, ahol az út beér a dombok közé... Jácint... mindössze két évet... (kimegy)

Marguerite előveszi Prudence árverési listáját. Leszakít egy darabot. Gondolkozik.

MARGUERITE (ír) Amikor elmentél... (megáll) úgy éreztem... (összegyűri) (újat tép) Irok neked, mert nem tudnám... (összegyűri, újat hasít) Itt járt apád... (feláll, visszaül) minden összezavarodott bennem... (megáll, kihúzza, összegyűri, új lap) Adj egy kis időt... ne találkozzunk... (ez utóbbit kihúzza) Félek. Nem tudom, mi lesz... (új lap) Szeretlek... azt hittem, hogy veled... hogy te... (megáll) Nem... ezt soha nem fogja megérteni... (hirtelen lehasít egy darabot, pár szót ír, tépi, szaggatja a ceruza a papírt)

Nanine! Nanine! (elébe megy) Tedd olyan helyre, hogy azonnal meglássa, ha megjön... Csomagolj, és gyere utánam! (felmarkolja a ruháit, kiszalad)

NANINE De hova? Miért?... Mi történt?

Marguerite már nincs ott. Nanine nézi a cetlit. Felemeli a fénybe, olvassa. Döbbenten áll. Elindul, tétován, értetlenül. Leteszi a cetlit a függőkosárra, felveszi. A kaméliák közé teszi, elindul a csokorral az ágy felé. Kiveszi a levelet. Nézi. Lassan besötétedik. Kerékpár nyikorgása. Egy hunyorgó lámpa közeledik. Nanine ledobja a cetlit a földre, kiszalad. Armand érkezik, megkönnyebbülten, vidáman.

ARMAND Itt vagyok! Megjöttem! Marguerite... hol vagytok? (odamegy a hintához) Senki... (kiált) Nanine! Miért van itt sötét? Hol vagy? Marguerite!

Odamegy az ágyhoz, feltúrja a takarókat, egyre zaklatottabb. Ide-oda járkál. Nézi az összegyűrt papírokat, a földön szétszórt virágokat. Észreveszi a cetlit. A levelet. A kerékpárlámpa fényénél olvassa.

ARMAND „Mikor ezt megkapod, én már más férfi szeretője vagyok. Ne keress többet.”

Hátul belép Duval. Közeledik a fiához. Megöleli. Armand vadul, ellöki.

DUVAL (ordít) Megőrültél!? Egy ilyen miatt!

Armand előrejön a függőkosárhoz. Újra elolvassa, betűzve, mintha a szavak jelentése elveszett volna. Duval odajön hozzá.

DUVAL Ez a lehető legjobb, ami történt! Kell a szerelem. Nem mondom. Férfi vagy... Szeress! De az életedet rááldozni? (Megöleli. Armand túri, szinte eltűnik apja ölelésében) Embereld meg magad, fiam! Összeszedem a dolgaidat. Menjünk!

Az ágyhoz megy, összeszedi fia holmijait.

Armand csak áll. Kezében a levél. Kifejezéstelen arccal néz maga elé.

ARMAND Miért? Nem értem... „Ne keress többet” Nem értem...

Nevetés, dudálás kintről.

5. ÚJ CSILLAG

Nevetés, dudálás kintről. Bekanyarodik az automobil, mint egy bőrléses lidércnyomás. Reflektora végigver Armand-on. Hunyorogva nézi. Saint Gaudens ül a volánnál, mellette áll Olympe. Nyomja a dudát. Lassan köröznék a térben.

DUVAL Ez nem a te világod... Otthon szeretet vár, nyugalom...
megnyugszol! Gyere!

Armand nem mozdul. Duval kimegy.

Olympe kiugrik a kocsiból. Hatalmas csillogó hajkoronával, a fenék vonaláig felhasított ruhában. Semmi mást nem lehet nézni, csak a hátát. Mohó, telhetetlen nevetése, életszomja betölti a teret.

OLYMPE Armand! Na, végre! Már azt hittem, soha nem látlak! Ma avatjuk az új lakást... Tudtad? Vagy csak véletlenül? Mindenki itt lesz. (Saint Gaudens-nek) Tegye le a kocsit, és hozza be a hengereket. Siessen, mindjárt jönnek!

BERTRAND betolja a gépzongorát, zöld ernyős csillogó fehér masina, tetején üvegek, poharak csilingelnek, fény csillan a mixeren

Ide a zongorát oldalra. A kártyaasztalt meg középre!

Jeanot egy celofánba csomagolt vadonatúj zöldpostós hosszú játékasztalt gurít be, kéken sziszegő azbesztharisnyás világítás ereszkedik fölé. Majd elájul a gyönyörűségtől. Oly finoman veszi le róla a csomagolást, mint egy nőről. A szűz zsetonokat pergeti egyik kezéből a másikba.

OLYMPE (belekarol Armand-ba) Itt vadonatúj minden... vadonatúj! De jó, hogy itt vagy! (Bertrandnak) Keverj nekünk valamit! Engedd el

magad, édes! (Érkezik St Gaudens a hengerekkel) Zenét! Indítsa el! (felnevet) Micsoda blamázs lenne, ha nem működik.

Doktor begördít egy asztrolábiumot, amelyben földgömb helyett buja sellőhajjal, sötét hínárokkal díszített gömbakvárium van. Alulról zölden világítva, mint Neptunusz magzatvize.

DOKTOR Jöjjenek gyorsan! Ilyent még nem láttak. Siessenek! Pár pillanat az egész!

Odasereglenek az akváriumhoz, nézik, keresik a látványosságot. St Gaudens a gépzongorát szereli.

DOKTOR Meg fogják ölni egymást.

ST GAUDENS Micsoda?

DOKTOR Sziámi harcoshalak. Két hím egy folyóban nem bír meglenni, nemhogy egy üvegszamovárbán.

ST GAUDENS (ijedten) Négyszáz frank volt párja!

BERTRAND Ez az üzlet benne!

OLYMPE Kezdődik!

DOKTOR Órákon át nézik, bővölik egymást, aztán szempillantás alatt cafatokra tépik egymás úszóját, és a végén két nyomorék vergődik az iszapban.

ST GAUDENS Csináljon valamit, Doktor! Egy vagyonba került!

St Gaudens felkapja a tálcát, belenyomja az akváriumba. Ide-oda hadonászva próbálja elválasztani a halakat.

BERTRAND (nevet) Gyorsabbak magánál!

ST. GAUDENS (pánikban) Segítsenek!

DOKTOR Ki kell venni az egyiket.. Hozzon valami edényt! Gyorsan... Majd vigyázok... (feltűri az ingujját)

St. Gaudens kirohan. Kezében maréknyi hínár, sellőhaja, vízi növényeket.

OLYMPE Őrület, teljesen megvadultak!

JEANOT Nézd a kicsit, hogy nekirontott!

DOKTOR Az a különleges bennük, hogy a nőstény nem számít. Hiszen látják, nincs is jelen. Ez a két hím a nőstény lehetőségéért harcol, a nő eszméjéért... (nevet) Maga a nőstény, kit érdekel?

BERTRAND Hogy tépik egymást! Durr, neki! Most menekül, fordul, vissza, és újra neki!

JEANOT Öt frankot a kicsire!

DOKTOR Nem érdemes fogadni... mind a ketten meg fognak halni. Bár az egyik győztesen...

BERTRAND Szép vigasz...

ST GAUDENS: (visszatér a lavórral.) Gyorsan! Vegyük ki! belenyúl a vízbe) Nem harap?

BERTRAND Mindjárt kiderül! (nevetve visszamegy a koktélingorához. Olympe vele nevet.)

St Gaudens az orvossal együtt hajtja a halakat a vízi cafrangok között. Az öregnek sikerül elkapnia az egyiket. Beletenné a lavórba

ST GAUDENS A fenébe! Nem hoztam vizet...

DOKTOR Várjon, merek ebből... (két kézzel locsolja, de kevés)

ST GAUDENS (kikapja a kezéből a halat, Jeanot-nak) Hozd utánam a tálat! Gyorsan! Megfullad! (kirohannak)

OLYMPE Nem mondasz semmit?

ARMAND Ne haragudj... nem vagyok olyan állapotban...

OLYMPE (nevet) Akkor miért jöttél?

ARMAND hallgat

OLYMPE Örülj, hogy vége! Mindenki kíváncsi rád... Használd ki! A pasi, akibe majdnem belehalt Marguerite Gautier! Mert nagyon rosszul volt, tudod... nem jár sehova... azóta sem

ARMAND De akkor miért? Nem értem... Egyfolytában az jár a fejemben... Hogy miért?

OLYMPE Hagyd már abba! Jaj, de unalmas vagy! Azt hittem, miattam jöttél... Úgy megörültem neked! Na, Armand... (közelebb simul hozzá) Ébredj fel! Iszol valamit?

ARMAND Köszönöm... nem...

Olympe elindul a bár-zongora felé. A háttérben megjelenik Prudence, gusztálgatja az új lakást, forog körbe-körbe, mint a planetáriumban. Olympe mosolyogva nézi.

DOKTOR (Armandnak) Menjen haza, fiam... Ne maradjon itt!

ARMAND Muszáj beszélnem vele... Annyira érthetetlen, ahogy... hirtelen...

DOKTOR Nem érdekel... Hagyja békén őt!

Olympe a zongoránál.

OLYMPE Keverj valami jó erőset neki, lelki élet ellen...

BERTRAND (dühösen, suttogva) Elegend van! Halálosan elegend! Az öreget lenyelem, belőle élsz! De te mindenkivel flörtölsz!

OLYMPE Flörtölőök? Hiszen vendég! Házavató van, te buta...

BERTRAND Azt hiszed, nem látom, ahogy a meztelen hátadat villogtatod, mindened kint van...

OLYMPE (nevet) Miért baj az, ha jól nézek ki? Miért zavar az téged?

BERTRAND (idegből) Na elég! Mostantól kezdve én is vendég vagyok! Egy idegen. Egy angol!

OLYMPE Mit akarsz? Mindenkit küldjek el?

BERTRAND Sorry Miss! I d'ont understand...

OLYMPE Hagyd abba!

BERTRAND It will be a wonderful night, I suppose!

OLYMPE Hülye! Nem látod, hogy szeretlek!

Megcsókolja, Bertrand belekapaszkodik, lehúzza a zongora mögé. Közben Prudence a hatalmas, zöldposztós kártyaasztalt simítja. Minden ragyog és drága. St. Gaudens és Jeanot óvatosan hozzák a tálat a hallal.

JEANOT (Prudence) Na, végre! Már azt hittem, nem jössz.

PRUDENCE Nem tartunk még ott, hogy végrézz nekem, Jeanot! (St Gaudens-nak) Ezek a mai fiúk! Egyszer kétszer kedves az ember hozzá, és már azt hiszi, hogy „végre”!

ST GAUDENS Hogy tetszik a lakás?

PRUDENCE (alt) Gyönyörű, álomszép! Úgy látom, minden új itt... vadonatúj...

ST GAUDENS Csak én vagyok régi... Igaz, Olympe?

Körülnéz, Olympe-ot keresi. Észreveszi a zongora mögött vadul csókolózó párt. Észreveszik magukat. Bertrand eltűnik.

ST GAUDENS (halkan, szinte szégyenkezve) Kicsit tapintatosabban, kérem... Nekem nincs időm! Gondoljon erre is... Nincs időm veszekedni... féltékenynek lenni...

OLYMPE Édesem! (felnevet, megsimogatja) Táncol velem?

ST GAUDENS Igen... Örömmel.

BERTRAND zenét tesz, egy érzelmes angol keringőt. St Gaudens megfogja a lány meztelen hátát, magához húzza. Táncolnak.

ST GAUDENS Olyan szép a szemed... Úgy szeretem nézni.

Olympe behunyja, átengedi magát az öreg ölelésének, közben hátul finoman félrehúzza a szoknya szárnyát, combját villantja Bertrandnak. Jeanot sziszeg. Az asztalhoz lép, belemarkol a zsetonokba.

JEANOT Nem játszunk egyet, szűz az asztal?

PRUDENCE Nem, mert csalsz! Olyan kisstílú, amikor egy férfi csal...

JEANOT Veled soha... (odajön) Hozzak valamit?

PRUDENCE Máris itatsz, Jeanot... (megsimogatja) Minden gondolatodat ismerem.

Jeanot elindul a bár felé.

BERTRAND (hangosan) Shall I recomand You something special? A long cold drink, for Madame Duvernoy...

PRUDENCE Ezt meg mi lelte?
 JEANOT Én meg szteppelni tudok... (rákezd, Bertrand a jeget csörgeti alá, és angol koktél-összetevőket sorol. Két régi barát.)

Armand odalép Prudence-hoz.

ARMAND Nekem nem is köszön?
 PRUDENCE (hidegen) Hagyd békén! Túl van már rajtad! Minek jöttél ide!?
 ARMAND Mi történt? Mondja meg! Maga ott volt... látta, milyen boldogok voltunk...
 PRUDENCE Megjött az esze! Ennyi... így is túl sokáig tartott...
 ARMAND De miért... valami oka kell legyen...
 PRUDENCE Ráment volna mindene...
 ARMAND Ezt hogy érti?
 PRUDENCE Úgy hogy elárverezték volna mindenét... bagóért! Már a nap is ki volt tűzve...
 ARMAND Nem... Ez lehetetlen.
 PRUDENCE Gondolnia kellett a jövőjére is... (Belép Gaston) Ez meg hogy kerül ide?
 GASTON Hallgass meg!
 PRUDENCE (félrevonja a kártyaasztalhoz, szeretné gyorsan, csendben lerázni.)
 Nem beszélek veled! Nincs mit beszélünk... Egyszerűen nem beszélek, nekünk kettőnknek nincs mit beszélünk egymással, én veled nem akarok beszélni, mert nincs miről beszélgessünk... nincs! Nem akarok beszélni... (kezdi és végzi, egyre idegesebb, Gaston közbe akar vágni, próbálja megállítani, köröznek az asztal körül, egyre feszültebb, nekinyomja Prudence-t a kártyaasztalnak, zsetonok lavinája, lehajolnak, hogy felszedjék, vad, heves ölelkezés, marcangolás az asztal alatt idegi alapon)

JEANOT Néha jön, hogy hányjak ettől az egésztől.
 BERTRAND Nesze, így könnyebb lesz. (jó adag konyakot önt bele) Rázd fel, kis habot is kapsz... ez visszaköszön... Hello, my darling!

Belép Varville és Marguerite.

6. MARAKESH

A nő arca sápadt, áttetsző. Léptei bizonytalanok, látszik, hogy jó ideje nem jár emberek közé. Mosolya fagyott, üres. Csend. A táncolók megállnak.

OLYMPE Csakhogy! Már azt hittem, nem találtok ide. Vegye el a bundát, kedvesem! (St Gaudens szalad a keppért, Olympe tovább libben)
Nézzetek körül nyugodtan, még nem volt időnk belakni. Minden festékszagú még...

MARGUERITE (észreveszi az akvárium mellett álló Armand-t, Varvillenak) Itt van Armand... menjünk, kérem... (St. Gaudens után indul) George, a bundámat!

Varville megállítja.

VARVILLE (halkan) Nem, Marguerite... most nem mehetünk el! Lásza be... most nem!

ST GAUDENS Miért? Fázik?

MARGUERITE Bocsássanak meg, nem érzem jól magam... (Varville-nak) Maradjon, ha akar! Doktor, kérem, kísérjen haza... nem vagyok jól...

VARVILLE (mellé lép) Nagyon kérem, uralkodjon magán... Maradunk!

ST GAUDENS Akkor most mennek... vagy nem mennek? (nem kap választ, indul kifelé a bundával)

OLYMPE (közbelép) Gyerekek, csak nem fog erről szólni az este! Mindenki tudta, hogy előbb-utóbb vége lesz... Semmi sem tart örökké!

Armand elindul Marguerite felé. Megáll. Nézik egymást.

MARGUERITE (halkan) Miért jöttél ide?

ARMAND Beszélni szeretnék veled...

MARGUERITE De én nem tudok... Nem akarok... (Varville-nak) Nagyon kérem, vigyen haza...

VARVILLE Rendben... Nem értek egyet vele, de rendben... (kikiált) George!
(elindul) Hozom a bundát...

OLYMPE Meddig kerülgetitek egymást? Felnőtt emberek vagytok... Gyere, Armand! Kezet fogunk, kibékülünk, mosolyogunk egymásra... és mindenki gondol, amit akar...

ARMAND (kihúzza a kezét) Hagyjál, kérlek!... (Marguerite elindul Varville után) Állj meg... Marguerite!

OLYMPE Nem értem, miért csinálsz ekkora ügyet belőle! Mást is hagytak már el... durvábban is!

BERTRAND Hajaj!

A nő megáll. Megfordul. Mindenki őket nézi.

OLYMPE Na, ebből elég! Lakásavató van... Bertrand, zenét! (Jeanot-ba karol) Gyere, játssz velem! Hölgyeim és uraim... Tartsanak velünk! Hol van Prudence? Hova tűnt Prudence? (forgolódnak, keresik)

PRUDENCE (kibújik az asztal alól, ziláltan) Leesetek a zsetonok... azokat próbáltam...

JEANOT Zsetonokat, mi? (elhúzza az asztalt, Gaston fekszik alatta, elnyúlva)

OLYMPE (nevetve) Mi van itt ma?

BERTRAND (rázza a mixert) A crazy, crazy night... I will eat my head!

Visszaér Varville a bundával. Nyomában St Gaudens.

ARMAND (Varville-nak) Bocsásson meg! Két percet szeretnék beszélni vele... utána elmegyek. (Marguerite-nak) Kérlek...

MARGURITE (inti, hogy nem)

VARVILLE Nem akar beszélni önnel... láthatja!

ARMAND Ne szóljon bele! (a nőhöz lép) Muszáj beszélünk...

VARVILLE Ez igazán furcsa! Mintha elment volna az esze... Hányszor kell magának mondani! (feladja a bundát) Jöjjön, kedvesem! (belekarol, indulnak. Armand utánuk)

DOKTOR (megfogja) Hagyja őt, fiam! Alig áll a lábán... Hadd, menjen el!

Armand utoléri, megfogja a karját.

ARMAND Ne menj el! Kérlek! Segítség... Nem tudok megnyugodni... Mi történt?
Mondd el!

OLYMPE Fejezzétek már be! Vagy menjetek át a másik szobába... Az ember
kiteszi a lelkét, hogy a barátai jól érezzék magukat... és tessék!
Játsszunk már! Lapot kérek! Kinél van a bank!

ST GAUDENS Leszek én a bankár!

Marguerite áll szótlanul. Varville vár. Nem néz egyikükre sem.

ARMAND Miért tetted? Magyarázd meg... kérlek... Nem értem!

JEANOT (az asztal mellől) Jaj, Armand... Akit otthagynak, az soha nem érti.
Nézz meg engem! Úgy jöttem ide, mint Prudence pasija, aztán...
kivel keresi a zsetonokat! (megöleli Gastont) De nem haragszom...
az a lényeg, hogy valakinek jó legyen! (megcsókolja őket)

MARGUERITE Nem vagyok jól, Armand... Engedj!

ARMAND (rákiált) Én jól vagyok, azt hiszed!?

VARVILLE Elég! Hagyja békén a hölgyet! Meddig kínozza még! (megragadja
Armand-t) Álljon félre az útból. Takarodjon innen! Nyomorult!
(ellöki)

Marguerite próbálja védeni, közéjük áll. Mindenki felugrik az asztalnál. Prudence sikít.

MARGUERITE (Varville-nak) Ne bántsa, Étienne... kérem. Hagyja őt békén!
(előrejön a zongorához, Armand feltápászkodik, követi)

ST GAUDENS (Olympe-nak) Ne foglalkozz vele! Mindjárt elmennek. Játsszunk!

MARGUERITE (előrejön a bárhoz) Adjon egy kis vizet.

BERTRAND Keverjek bele valamit... Egy gyöngéd koktél! A tender drink for
good sleep!

MARGUERITE (inti, hogy nem.)

ARMAND (utána jön) Marguerite...

MARGUERITE Nem lehet...

ARMAND De miért?

MARGUERITE Nem mondhatom meg...

ARMAND Mi hiányzott? Boldog voltál... emlékezz!

MARGUERITE Nem lett volna szabad... Hogy belém szeress... annyira féltem tőle...

ARMAND Nem hiszem... Ezért menekültél vissza ehhez a gazdag hülyéhez?

MARGUERITE Nem tudtalak elhagyni másképp... Bocsáss meg...

Megsimítja Armand arcát. Annyira közel ér hozzá, hogy majdnem megcsókolja.

OLYMPE Hát én ebből egy szót sem értek!

VARVILLE (odalép) Megyünk?

MARGUERITE (bólint, Varville a vállára teszi a bundát) Bocsássatok meg...

Indulnak. Armand feláll. Tehetetlenül néz utánuk. Elindul, megáll.

ARMAND Várjanak... Egy pillanat! (Varville és Marguerite megáll, visszafordulnak) Hölgyeim és uraim! Elnézést, hogy megzavartam a mulatságukat... Engedjék meg, hogy cserébe elmondjak egy történetet. Egy férfiről meg egy nőről...

MARGUERITE Kérlek, Armand...

ARMAND Érdekes, és igaz történet! (odamegy az kártyaasztalhoz)

VARVILLE (Marguerite-nak) Jöjjön! Megnyugszik, ha elmegyünk... (de Marguerite nem indul)

ARMAND De ennek a történetnek ára van. Mint mindennek! Húsz frank! (Jeanot-hoz) Az hány zseton? (Jeanot kirak tíz piros zsetont) Nos, megér ennyit valakinek?

ST GAUDENS Miféle játék ez? Nem értem.

VARVILLE Miért nem tud elegánsan veszíteni. Férfi módjára, méltósággal...

ARMAND Maga is így vásárolta fel az adósságait, jótékony céllal, ugye?

VARVILLE De nem éltem vissza vele!

ARMAND Kíváncsi a történetemre? Sok érdekes részletet megtudhat belőle...

VARVILLE Hagyja abba!

ARMAND Rendben... Hallgatok. De az ötvenbe kerül. Ha megnyeri! Megér magának ennyit? Zsetont ötvenért... (Jeanot odacsúsztatja)

VARVILLE Pojáca! (Odamegy Marguerite-hoz) Menjünk...

OLYMPE Zsetont húszért. Egy jó történet megér annyit. Lapot kérek...

OLYMPE Tartja még valaki?

ST GAUDENS Én tartom, de nem értem.

JEANOT Tárgyjáték, öregem! Jelképes dolgokkal...

OLYMPE Osszon...

PRUDENCE Gyere, igyunk valamit. Micsoda nőszemély... (magával húzza Gastont a bárhoz)

Kiosztják a zsetonokat. Jeanot keveri a kártyát. Varville megfogja Marguerite karját. Indulna.

ARMAND Farsangkor kezdődött... illetve jóval korábban... De csak akkor találkoztak először... a nő lakásán...

MARGUERITE Armand, nagyon kérlek...

ARMAND Ötven frank és hallgatok...

VARVILLE Nevetséges!

ARMAND Hát akkor nevéssen! Lapot az úrnak!

JEANOT Baccarat, ötven frankos alapon, első körben ászra lapot ráhúzni lehet, a bank nem játszik. (Varville fele tartja a paklit) Tessék, vágja el!

Varville nem mozdul. A nőre vár.

GASTON Állj! Ilyen komoly téthez egyetlen játék való. A Marakesh. Szabad? (elkéri a paklit, pillanatok alatt szétdobálja) Huszonnyolc lappal játsszák a Dzsemáel fna téren. Hármastól a kilencesig. Ezt úzik az éjszakában, narancsok és sült húsok illatában. Szólnak a dobok, olajos, villogó berber arcok hajolnak a hold fényénél a kártyák fölé. Ezüstben játszanak, csörren a érme, csattan a blatt. (Bertrand verni kezdi a ritmust az asztalon, Olympe gyűrűvel a koktélos poháron, St Gaudens a kulcsot zörgeti. Marakesh delírium.) Egyszerű játék. (felvág két lapot) Hármás, négyes. A

négyes nyert. A kilences mindent visz. Ha egyenlő, új leosztás, és duplázódik a tét. Egy történet kontra ötven frank. Tartja? (Varville nem felel) Zsetont neki... az adja meg az ízt! (Jeanot leosztja a zsetonokat, Armand csörgeti a kezében)

PRUDENCE De mi értelme ennek?
 GASTON A játéknak? A játék...
 OLYMPE Ötven frank? Nem értem, mit habozik ennyit! Legfeljebb elveszti.
 JEANOT Sír az asztal!

Varville előveszi a pénztárcáját, letesz az asztalra egy ötvenest. Jeanot egy kupac csillogó zsetont tol elé. Bertrand dobbant, indul a ritmus, élvezik a játékot. Közben Marguerite előrejön Prudence-hoz.

MARGUERITE Mennyi fájdalom van az arcán... a szemében... Nem kellett volna idejönnöm...
 PRUDENCE Túl fog jutni rajta! Nem ülhetsz bezárkózva életed végéig.
 MARGUERITE Talán, ha beszélnék vele...
 PRUDENCE Ne! Azzal csak reményt adsz... A legjobb lenne, ha Olympe felszedné. Nagyon ráhajtott... (nevetné) A kocsid már övé. Szívesen kipróbálná a pasidat is...

7. PÁRBAJ

Gaston megkeveri a kártyát, balra is, jobbra is letesz egy-egy lapot. Varville int, Gaston felfordítja a lapokat.

GASTON Balra hat, jobbra négy. Armand nyert.
 ARMAND Lám, lám! Ötven frank! Ez könnyen jött! Én két napot dolgozom érte! Lapot kérek! Dupla vagy semmi!
 (Leteszi a pénzt balra.)
 GASTON (Varville-ra néz) Száz frank jobbra - mehet? (Csend.)
 (Varville inti, hogy rendben.) Jobbra négy, balra hat. Armand nyert.
 ARMAND Megint nyertem. Száz frank! (felmutatja) A hallgatásért! (Varville-nak) Talán cseréljünk helyet? Volt már ilyen! (megforgatja az asztalt) Száz frank és egy igaz történet. Tartja, Varville?

VARVILLE Tartom. (kitesz két százast. Jeanot felváltja)
 GASTON Jobbra kilenc, balra hét. Armand nyert.
 JEANOT Négyszáz frank, két perc alatt. Jó a huzatod!
 VARVILLE Megkeverhetem én a lapokat.
 GASTON Persze! Sőt... új paklit bontok Önnek. Tessék.

Varville kibontja az új paklit, felrázza. A fiúk hanggal követik a ritmust, némi iróniával.

MARGUERITE (Prudencenek) Olyan szépen bánik velem... ki gondolta volna.
 Pedig sok öröme nincs bennem... de ahogy minden este lemos...
 először olyan furcsa volt... egy férfi szivaccsal...
 VARVILLE Osszon! (visszaadja Gaston-nak a paklit)
 GASTON (Armandnak) Vágja el!
 ARMAND Jobbra ezer! Zsetont kérek!
 JEANOT Ezer? Miből, barátom!
 ARMAND Majd kölcsönkérek... elfogadja?
 VARVILLE Adjon lapot neki! Ezer, balra.
 OLYMPE Ha ezt is viszed, megyünk az Étoile-ba...
 ARMAND Varville vastagabb!

Gaston felvágja a két lapot.

GASTON Jobbra öt, balra öt.
 JEANOT Egyenlő!
 ARMAND Öt – öt. Egyformán jók vagyunk, úgy látszik! Ráhívhatok, Varville?
 Kétezer frank! Az már egy hónap falun... jó helyen! Tudok egy
 villát, egy hatalmas park közepén...
 VARVILLE Ne fecsejjen annyit! Ideges?!
 ARMAND Igen. Ez nekem már komoly pénz, tudja?! Melyik oldalt óhajtja?
 VARVILLE Ami volt. Kétezer balra!
 GASTON Jobbra hét, balra négy. Armand nyert!
 VARVILLE (bedob még két ezrest) Négyezer! Jobbra!
 ARMAND Lám, lám... A jobb oldal eddig az enyém volt... meggondolta
 magát?
 VARVILLE Akkor balra... eltévesztettem...

ARMAND Nem, nem. Amelyiket akarja... maga az idősebb...

VARVILLE Négyezer... balra...

GASTON Balra négy. Jobbra hat. Armand nyert.

ARMAND Úgy látszik, ma este vagyont szerzek...

OLYMPE (nevet) Mert nincs szerencséd a szerelemben.

ARMAND Nyolcezer frank! Ezt megjátsszuk jobbra... s ha bejön... ha újra bejön... én kibérelem azt a villát... Nyolcezer jobbra!

ST GAUDENS Ne kísértse, fiam... A nyakát töri!

VARVILLE Váltsa fel! Mindet! ()

Jeanot kiszámolja és odatulja eléjük. Gaston oszt, indul a ritmus. Két fényes lap a zöld posztón. Zsetonok hegye.

VARVILLE (Gastonnak) Fordítsa már fel!

GASTON Jobbra nyolc, balra öt. Armand nyert!

ARMAND És kiköltözöm oda... De nem egyedül ám! Egyedül éljen, aki szegény!

VARVILLE Játsszon! Tizenhatezer... Jobbra! Tessék, adjon lapot neki! (Már zsetont se vált, csak bedobja a pénzt)

ARMAND Tartom... Azzal megyek, akivel már voltam... de most jobb lesz! Már nem kell attól félnem, hogy elhagy...

GASTON Jobbra négy, balra hét. Armand nyert.

ARMAND Harminckétezer frankkal már nem olyan könnyű elhagyni az embert. Nyugodtan alhatok mellette.

VARVILLE Elég! Szedje össze a pénzét, és takarodjon!

ARMAND Nálunk, vidéken, a játszótársak nem szokták sértegetni egymást. Harminckétezer frank jobbra! Lapot Varville-nak!

PRUDENCE Ezt muszáj megnézni!

MARGUERITE (megfogja) Ne hagyj itt, kérlek!

OLYMPE Tartja, Varville? Harminckétezer... huh!

ARMAND Csend! Csak Varville beszéljen!
(Varville az asztalhoz lép. Felfordítja a bal oldali lapot.)

VARVILLE Kilenc!

PRUDENCE Megőrülök!

Armand is felveszi a sajátját. Megfordítja. Leteszi Varville lapja mellé.

OLYMPE Kilenc!

ARMAND Osztozunk? (Marguerite-re néz)

VARVILLE Lapot kérek! (Gaston kiteszi eléjük a két lapot) Melyiket parancsolja...

ARMAND Csak ön után, elvégre ez mind a maga pénze!

VARVILLE (bedobja a pénztárcáját) Az egészet, jobbra!

Marguerite nem bírja tovább. Félrelöki az asztalt. Kártyák hullnak, zsetonok gurulnak mindenfelé.

MARGUERITE Elég! Menjetek ki! Menjenek ki mind!

8. EXITUS

A társaság szétrebben, mindenki kimegy. Marguerite sápadt, erőtlen, alig tartja magát. Odalép Armand-hoz.

MARGUERITE Gyere fel ma este... tizenegy után... várlak

ARMAND Mi?!

MARGUERITE Ne kérdezz semmit... (elindul)

ARMAND Állj meg!

MARGUERITE Hallgass... ne kérdezz... ha akarsz... amíg akarsz, a tiéd vagyok...
gyere...

ARMAND De mi történt! Marguerite... felelj! Miért tetted?

Nő megy kifelé, megfordul, szinte szó nélkül, csak inti.

MARGUERITE Ne... kérlek...

ARMAND És Varville?

MARGUERITE Majd elküldöm, ha jössz... (leejti a bundát, nem veszi észre)

Megy néhány lépést, visszajön a keppért, lehajol, alig tudja felvenni.

MARGUERITE Várlak...

ARMAND Állj meg! (utánamegy, megfogja) Gyere velem... elfelejtünk mindent... ugyanúgy lesz, mint rég... visszamegyünk a házhoz, a folyóhoz...

MARGUERITE Nem lehet...

ARMAND De miért? Mi történt?

MARGUERITE Hallgass...

ARMAND Nem szeretsz már?

MARGUERITE Nem... nem szeretlek...

ARMAND Hazudsz!

MARGUERITE Várlak... amikor csak akarsz... Minden este várlak... várom, hogy jöjj...

ARMAND De nem! Nekem te kellesz... (megfogja) Szeretlek! Gyere velem!

MARGUERITE Nem lehet... nem szabad... (próbálja kihúzni magát)

ARMAND De miért! Mondd el!

MARGUERITE Semmi... nem mondhatom meg...

ARMAND Tudni akarom... (megfogja a nőt)

MARGUERITE Nem lehet... engedj! (kiszakítja magát, indul kifele)

ARMAND (kiáltja) Jöjjenek be! Gyertek be... mind! Jöjjenek!... Itt van ez a nő, ismerik, ugye? A kaméliás nő... Párizs első virága! A szeretóm volt két hónapig, nem titok... Sőt! Egymásba is szerettünk. Szerellemmel! Így volt, nem? Szerettél! Mindent feladtál értem! - Mindent! De én, visszaéltem ezzel... eltűrtem volna, hogy eladjon értem mindent... amit nehéz munkával keresett éveken át... elkábított a szerelem, azt hittem, hogy ez jár nekem... hogy az érzés, ami összeköt, a gyönyör, a bizalom, az együttlét öröme az önmaga jutalma. Tévedtem! Szeretném jóvá tenni a hibámat... Itt, mindnyájatok előtt... Tanúsíthatjátok, hogy én többé nem tartozom semmivel ennek a nőnek... (felmarkolja a pénzt az asztról) Kifizettem...

Az arcába vágja a pénzt és kimegy. Marguerite csak áll, körülötte szállingózik a pénz, az égből is, mint ősszel a levelek. A világ minden pénze. A körülállók dermedten nézik. A fény köre szűkül, csak a nő látszik már.

Teste lassan megereszkedik, ernyed. A Doktor ölébe fordul. Nanine betolja az ágyat. Leveszik a ruháját, lefektetik. Ahogy a halottakat szokás. Gyakorlatiasan, némán. Nem szólva hozzá, nem érzékelve, hogy jelen van. Marguerite kibújik a kezük közül, visszatér az ájulás helyére, a fénybe. Armand áll vele szemben. Arcán a levelek árnyéka.

MARGUERITE Itt vagy... tudtam, hogy eljössz... El akarok mondani neked
mindent... hogy megnyugodj... hogy megérts... hogy újra tudjuk
kezdeni...

Doktor és Nanine megfogják, visszaviszik az ágyba, levetik a báli ruhát, alsó szoknyában, mezítláb újra megszökik, vissza a fénybe.

MARGUERITE Visszajössz velem, ugye... a folyóhoz... előlről kezdünk mindent...
már van erőm... gyere közelebb... annyira kívánom, hogy
hozzámérj... megölelj... érezzem a tested illatát... gyere...

Lebontják a haját, leveszik az ékszereket. Lefektetik. Újra visszatér Armand-hoz.

MARGUERITE Nekem nincs utam rajtad kívül... ha ez a két hónap nem lenne...
olyan, mintha nem is éltem volna... miért nem mondasz semmit...
Armand... ölelj meg... szólj hozzám.. (leesik, meghal)

A Doktor leguggol hozzá. Megfogja a pulzusát. Feláll. Nanine leteríti a testet egy lepedővel. Armand arcán játszanak a falevelek.

sötét